

www.turkishstudies.net/religion

Turkish Studies - Comparative Religious Studies

eISSN: 2667-5544

Research Article / Araştırma Makalesi

ANKARA SCIENCE
UNIVERSITY

Review of the Orthodox Church in America: Historical Development, Cultural Contexts, and Institutional Connections

Amerika'daki Ortodoks Kilisesi Üzerine Bir İnceleme: Tarihsel Gelişim, Kültürel Bağlamlar ve Kurumsal Bağlar

Reyhan Gökben Saluk* - Serik Seidumanov** - Onlasyyn Buribekov*** - Almaz Amzeyev****

Abstract: This study examines the historical development, cultural adaptation, and institutional structure of the Orthodox Church in America, with particular attention to the role of the Moscow Patriarchate. From the arrival of Russian missionaries in Alaska during the eighteenth century to the establishment of ethnically diverse dioceses in the early twentieth century, the Orthodox Church in America has navigated the complex challenges posed by migration, multiculturalism, and linguistic diversity. Indigenous populations, including the Aleuts, alongside immigrant communities from Eastern Europe and the Middle East, contributed to the emergence of a multifaceted and multiethnic Orthodox community. Liturgical practices, originally conducted in Church Slavonic, Greek, and other languages, progressively incorporated English to ensure accessibility for subsequent generations, while simultaneously maintaining continuity in sacramental and ritual life. The Moscow Patriarchate has assumed a central role in guiding the administrative autonomy and ecclesiastical organization of the Russian Orthodox Church in America, culminating in the formal recognition of its independence in 1969. Through active engagement in ecumenical dialogue with other Orthodox, Catholic, and Anglican communities, the Patriarchate facilitated theological exchange and collaborative initiatives. This study underscores the manner in which the Orthodox Church in America operates not solely as a religious institution but also as a cultural and semiotic conduit, preserving traditions, communal identity, and collective

* Corresponding Author: Assoc. Prof. Dr., Ankara Hacı Bayram Veli University, Faculty of Letters, Department of Turkish Language and Literature, Türkiye.

Doç. Dr., Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi, Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü

ORCID <https://orcid.org/0000-0002-1498-6566>

reyhan.saluk@hbu.edu.tr

** Prof. Dr., Institute of Philosophy, Political Science, and Religious Studies, Sociology Lecturer

Prof. Dr., Felsefe, Siyaset Bilimi ve Din Bilimleri Enstitüsü, Sosyoloji Öğretim Görevlisi.

ORCID <https://orcid.org/0000-0002-8581-7815>

seidumanoff@gmail.com

*** Dr., Muhtar Auezov South Kazakhstan University, Faculty of Culture and Art

Dr., Muhtar Auezov Güney Kazakistan Üniversitesi, Kültür ve Sanat Fakültesi.

ORCID <https://orcid.org/0009-0000-5365-9368>

onlasyyn777@mail.ru

**** Senior Lecturer, Kazakh-British Technical University, School of Social Sciences.

Kıdemli Öğretim Görevlisi, Kazak-İngiliz Teknik Üniversitesi, Sosyal Bilimler Fakültesi.

ORCID <https://orcid.org/0009-0002-1581-7702>

a.amzeyev@kbtu.kz

Cite as/ Atıf: Saluk, R. G., Seidumanov, S., Buribekov O., & Amzeyev A. (2026). Review of the Orthodox church in America: historical development, cultural contexts, and institutional connections / Amerika'daki Ortodoks kilisesi üzerine bir inceleme: Tarihsel gelişim, kültürel bağlamlar ve kurumsal bağlar. *Turkish Studies-Comparative Religious Studies*, 21(3), 4571-4598. Ankara Bilim University Publications. <https://dx.doi.org/10.7827/TurkishStudies.94599>

Received/Geliş: 30 May/Mayıs 2026

Accepted/Kabul: 20 September/Eylül 2026

Published/Yayın: 25 September/Eylül 2026

Checked by plagiarism software

memory across generations. Overall, it demonstrates the capacity of Orthodoxy to sustain doctrinal and liturgical continuity while simultaneously responding to the exigencies of diaspora existence and intercultural interaction.

Keywords: Politics, Religion, Culture, Russia, America, Orthodox Church.

Öz: Bu çalışma, Amerika'daki Ortodoks Kilisesi'nin tarihsel gelişimini, kültürel uyum süreçlerini ve kurumsal yapısını, özellikle Moskova Patrikhanesi'nin rolüne odaklanarak incelemektedir. On sekizinci yüzyılda Rus misyonierlerin Alaska'ya gelişi ile yirminci yüzyılın başlarında etnik açıdan çeşitli piskoposlukların kurulması süreci arasında, Amerika'daki Ortodoks Kilisesi, göç, çokkültürlülük ve dilsel çeşitlilik gibi karmaşık zorluklarla başa çıkmıştır. Aleutlar gibi yerli topluluklar ile Doğu Avrupa ve Orta Doğu'dan gelen göçmen gruplar, çok katmanlı ve çok etnikli bir Ortodoks cemaatinin oluşumuna katkıda bulunmuştur. Başlangıçta Kilise Slavcası, Yunanca ve diğer dillerde yürütülen liturjik uygulamalar, sonraki nesiller için erişilebilirliği sağlamak amacıyla kademeli olarak İngilizceyi de içermeye başlamış, buna rağmen sakramental ve ritüel yaşamdaki süreklilik korunmuştur. Moskova Patrikhanesi, Amerika'daki Rus Ortodoks Kilisesi'nin idari özerkliğini ve kilise organizasyonunu yönlendirmede merkezi bir rol üstlenmiş ve bu süreç 1969'da kilise bağımsızlığının resmen tanınmasıyla sonuçlanmıştır. Patrikhane, diğer Ortodoks, Katolik ve Anglikan topluluklarla yürütülen ekümenik diyaloglar aracılığıyla teolojik etkileşim ve iş birliği girişimlerini desteklemiştir. Bu çalışma, Amerika'daki Ortodoks Kilisesi'nin yalnızca bir dinî kurum olarak değil, aynı zamanda kuşaklar boyunca gelenekleri, toplumsal kimliği ve kolektif hafızayı koruyan kültürel ve semiyotik bir araç olarak işlev gördüğünü vurgulamaktadır. Genel olarak, Ortodoksluğun, doktrinsel ve liturjik sürekliliği koruma kapasitesini, diaspora yaşamının ve kültürlerarası etkileşimin gerekliliklerine yanıt verebilme yeteneğiyle birlikte sergilediği görülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Siyaset, Din, Kültür, Rusya, Amerika, Ortodoks Kilisesi.

Structured Abstract:

This study provides a comprehensive review of the historical development, cultural adaptation, and institutional organization of the Orthodox Church in America, emphasizing the influential role of the Moscow Patriarchate. The American Orthodox community in the nineteenth century was initially composed of Russian monks in Alaska, Greek cotton merchants in New Orleans, and Eastern Christians from the Austro-Hungarian Empire, later expanding to include immigrants from the Middle East, Ukraine, Romania, Bulgaria, Albania, and Syria in the twentieth century. The Orthodox Church in America had navigated the complexities of migration, multiculturalism, and linguistic diversity, while maintaining liturgical continuity and doctrinal cohesion. Indigenous populations, including the Aleuts, were among the earliest converts, integrating the Orthodox faith through interactions with Russian missionaries and traders. The first organized efforts to establish Orthodox parishes in Alaska, led by Grigory Shelikhov and Ivan Golikov, began in 1784, while the arrival of the missionary Veniaminov (St. Innocent of Alaska) in 1824 significantly strengthened ecclesiastical structures and engagement with local communities.

The Russian Orthodox Church formally supported these early American communities, and following the transfer of Alaska to the United States in 1867, institutional frameworks were established to ensure organizational continuity. Archbishop Tikhon played a pivotal role in advocating for autonomy and the eventual recognition of the American Orthodox Church in 1970. Throughout the twentieth century, the Church accommodated diverse ethnic groups by establishing national dioceses, including the Greek Archdiocese in 1922, while gradually adopting English as the primary liturgical language to enhance accessibility. Greek, Russian, Ukrainian, Albanian, Romanian, Serbian, and Arab communities contributed to a rich and multiethnic ecclesial landscape, highlighting the Church's ability to preserve traditions, cultural identity, and collective memory across generations. Furthermore, the American Orthodox Church engaged in ecumenical dialogue with other Orthodox, Catholic, and Anglican bodies, fostering theological exchange and collaborative initiatives. This historical trajectory illustrates the dual capacity of Orthodoxy in America to sustain doctrinal and liturgical continuity while responding adaptively to the challenges of diaspora life, intercultural interaction, and ethnic pluralism, thus reflecting both religious and socio-cultural significance within the American context.

In the United States, approximately two million Orthodox Christians maintain a sacramental and hierarchical church structure similar to that of Roman Catholics, characterized by episcopal leadership, liturgical worship, monastic traditions, sacred art, and generally conservative moral teachings. Emerging primarily in the early twentieth century due to large-scale immigration from Eastern Europe and the Eastern Mediterranean, the American Orthodox Church comprises diverse ethnic groups, including Russians, Greeks, Albanians, Bulgarians, Carpatho-Russians, Romanians, Serbs, Syrians, and Ukrainians. Russian and Greek populations represent the largest share of parishioners, while a notable minority consists of converts returning to Orthodoxy after previously adopting Catholicism under political pressure in the Austro-Hungarian Empire.

The Church faces three central challenges: the integration of multiple ethnic communities under a shared liturgical and doctrinal tradition, questions regarding ecclesiastical authority and jurisdiction, and the persistence of nationalist tendencies tied to ethnic identity. Liturgical practices, historically conducted in various languages, now incorporate English to ensure accessibility for third- and fourth-generation members, reflecting the Church's adaptive approach to diaspora life. Initiatives such as the establishment of the Orthodox Episcopal Council and the Standing Conference of Orthodox Bishops in America exemplify efforts to foster interethnic collaboration, youth engagement, and unified theological action. American Orthodoxy thus demonstrates the capacity to balance ethnic diversity with ecclesiastical cohesion, while simultaneously negotiating its integration into broader American cultural and social frameworks.

In conclusion, the Orthodox Church in America functions as a dynamic institution that simultaneously preserves liturgical and cultural traditions while adapting to the social and cultural realities of a pluralistic society. Its historical trajectory underscores the Church's essential role in shaping communal identity, mediating cultural continuity, and fostering integration within the American diaspora context.

Keywords: Politics, Religion, Culture, Russia, America, Orthodox Church.

ملخص منظم:

تقدم هذه الدراسة استعراضاً شاملاً للتطور التاريخي والتكيف الثقافي والتنظيم المؤسسي للكنيسة الأرثوذكسية في أمريكا مع التركيز على الدور المؤثر لبطيركية موسكو. كانت الجالية الأرثوذكسية الأمريكية في القرن التاسع عشر تتألف في البداية من

رهبان روس في ألاسكا، وتجار قطن يونانيين في نيو أورلينز، ومسيحيين شرقيين من الإمبراطورية النمساوية-المجرية، ثم توسعت لاحقاً لتشمل مهاجرين من الشرق الأوسط وأوكرانيا ورومانيا وبلغاريا وألبانيا وسوريا في القرن العشرين. وقد نجحت الكنيسة الأرثوذكسية في أمريكا في التعامل مع تعقيدات الهجرة والتعددية الثقافية والتنوع اللغوي، مع الحفاظ في الوقت نفسه على استمرارية الطقوس الدينية والتماسك العقائدي. كان السكان الأصليون، بمن فيهم الأليوتيون، من بين أوائل المتحولين إلى العقيدة الأرثوذكسية حيث اندمجوا في العقيدة الأرثوذكسية من خلال تفاعلاتهم مع المبشرين والتجار الروس. بدأت أولى الجهود المنظمة لإنشاء أبرشيات أرثوذكسية في ألاسكا، بقيادة غريغوري شيليخوف وإيفان غوليخوف، في عام 1784، في حين أن وصول المبشر فينيامينوف (القديس إنوسنت من ألاسكا) في عام 1824 عزز بشكل كبير الهياكل الكنسية والتفاعل مع المجتمعات المحلية.

دعمت الكنيسة الأرثوذكسية الروسية رسمياً هذه المجتمعات الأمريكية المبكرة، وبعد نقل سيادة ألاسكا إلى الولايات المتحدة عام 1867، أنشئت أطر مؤسسية لضمان استمرارية التنظيم. لعب رئيس الأساقفة تيخون دوراً محورياً في الدعوة إلى الاستقلالية والاعتراف النهائي بالكنيسة الأرثوذكسية الأمريكية عام 1970. طوال القرن العشرين، استوعبت الكنيسة مجموعات عرقية متنوعة من خلال إنشاء أبرشيات وطنية، بما في ذلك الأبرشية اليونانية في عام 1922، مع اعتماد اللغة الإنجليزية تدريجياً كلغة ليتورجية أساسية لتعزيز إمكانية الوصول. ساهمت المجتمعات اليونانية والروسية والأوكرانية والألبانية والرومانية والصربية والعربية في تشكيل مشهد كنسي غني ومتعدد الأعراق، مما يسلط الضوء على قدرة الكنيسة على الحفاظ على التقاليد والهوية الثقافية والذاكرة الجماعية عبر الأجيال. علاوة على ذلك، انخرطت الكنيسة الأرثوذكسية الأمريكية في حوار مسكوني مع هيئات أرثوذكسية وكاثوليكية وأنجليكانية أخرى، مما عزز التبادل اللاهوتي والمبادرات التعاونية. يوضح هذا المسار التاريخي القدرة المزدوجة للأرثوذكسية في أمريكا على الحفاظ على الاستمرارية العقائدية والطقسية مع الاستجابة بمرونة لتحديات حياة الشتات والتفاعل بين الثقافات والتعددية العرقية، مما يعكس الأهمية الدينية والاجتماعية-الثقافية على حد سواء في السياق الأمريكي.

في الولايات المتحدة، يحافظ ما يقرب من مليوني مسيحي أرثوذكسي على هيكلي كنسي أسري وهرمي مشابه لذلك الذي لدى الروم الكاثوليك، ويتميز بالقيادة الأسقفية، والعبادة الليتورجية، والتقاليد الرهبانية، والفن المقدس، والتعاليم الأخلاقية المحافظة عموماً. ظهرت الكنيسة الأرثوذكسية الأمريكية بشكل أساسي في أوائل القرن العشرين نتيجة الهجرة الواسعة النطاق من أوروبا الشرقية ومنطقة شرق البحر الأبيض المتوسط، وهي تضم مجموعات عرقية متنوعة، بما في ذلك الروس واليونانيون والألبان والبلغار والكاريبيون-الروس والرومانيون والصرب والسوريون والأوكرانيون. ويمثل السكان الروس واليونانيون النصيب الأكبر من رعايا الكنيسة، في حين تتألف أقلية ملحوظة من المتحولين الذين عادوا إلى الأرثوذكسية بعد أن اعتنقوا الكاثوليكية سابقاً تحت ضغط سياسي في الإمبراطورية النمساوية-المجرية.

تواجه الكنيسة ثلاثة تحديات رئيسية: دمج مجتمعات عرقية متعددة في إطار تقليد ليتورجي وعقائدي مشترك، ومسائل تتعلق بالسلطة الكنسية والولاية القضائية، واستمرار النزعات القومية المرتبطة بالهوية العرقية. وقد أصبحت الممارسات الليتورجية، التي كانت تُجرى تاريخياً بلغات مختلفة، تتضمن الآن اللغة الإنجليزية لضمان سهولة الوصول إليها لأفراد الجيلين الثالث والرابع مما يعكس نهج الكنيسة التكيفي مع حياة الشتات. وتُعد مبادرات مثل إنشاء «المجلس الأسقفي الأرثوذكسي» و«المؤتمر الدائم للأساقفة الأرثوذكس في أمريكا» أمثلة على الجهود الرامية إلى تعزيز التعاون بين الأعراق، ومشاركة الشباب، والعمل اللاهوتي الموحد. وبذلك تُظهر الأرثوذكسية الأمريكية قدرتها على تحقيق التوازن بين التنوع العرقي والتماسك الكنسي، مع السعي في الوقت نفسه إلى الاندماج في الأطر الثقافية والاجتماعية الأمريكية الأوسع نطاقاً.

في الختام، تعمل الكنيسة الأرثوذكسية في أمريكا كمؤسسة ديناميكية تحافظ في الوقت نفسه على التقاليد الليتورجية والثقافية، مع التكيف مع الواقع الاجتماعي والثقافي لمجتمع متعدد الأعراق. ويؤكد مسارها التاريخي على الدور الأساسي للكنيسة في تشكيل الهوية المجتمعية، والتوسط في استمرارية الثقافة، وتعزيز الاندماج في سياق الشتات الأمريكي.

الكلمات المفتاحية: السياسة، الدين، الثقافة، روسيا، أمريكا، الكنيسة الأرثوذكسية.

Résumé Structuré:

Cette étude propose une analyse exhaustive de l'évolution historique, de l'adaptation culturelle et de l'organisation institutionnelle de l'Église orthodoxe en Amérique, en mettant l'accent sur le rôle influent du Patriarcat de Moscou. Au XIXe siècle, la communauté orthodoxe américaine était initialement composée de moines russes en Alaska, de marchands de coton grecs à La Nouvelle-Orléans et de chrétiens orientaux originaires de l'Empire austro-hongrois ; elle s'est ensuite élargie au XXe siècle pour inclure des immigrants venus du Moyen-Orient, d'Ukraine, de Roumanie, de Bulgarie, d'Albanie et de Syrie. L'Église orthodoxe d'Amérique a su naviguer entre les complexités de la migration, du multiculturalisme et de la diversité linguistique, tout en préservant la continuité liturgique et la cohésion doctrinale. Les populations autochtones, notamment les Aléoutes, comptèrent parmi les premiers convertis, intégrant la foi orthodoxe grâce à leurs interactions avec les missionnaires et les commerçants russes. Les premières initiatives organisées visant à établir des paroisses orthodoxes en Alaska, menées par Grigory Shelikhov et Ivan Golikov, débutèrent en 1784,

tandis que l'arrivée du missionnaire Veniaminov (saint Innocent d'Alaska) en 1824 renforça considérablement les structures ecclésiastiques et l'engagement auprès des communautés locales.

L'Église orthodoxe russe a officiellement soutenu ces premières communautés américaines et, après le transfert de l'Alaska aux États-Unis en 1867, des cadres institutionnels ont été mis en place pour assurer la continuité organisationnelle. L'archevêque Tikhon a joué un rôle central dans la défense de l'autonomie et la reconnaissance finale de l'Église orthodoxe américaine en 1970. Tout au long du XXe siècle, l'Église a su s'adapter à la diversité des groupes ethniques en créant des diocèses nationaux, notamment l'archidiocèse grec en 1922, tout en adoptant progressivement l'anglais comme principale langue liturgique afin d'améliorer l'accessibilité. Les communautés grecques, russes, ukrainiennes, albanaises, roumaines, serbes et arabes ont contribué à un paysage ecclésial riche et multiethnique, mettant en évidence la capacité de l'Église à préserver les traditions, l'identité culturelle et la mémoire collective à travers les générations. De plus, l'Église orthodoxe américaine s'est engagée dans un dialogue œcuménique avec d'autres instances orthodoxes, catholiques et anglicanes, favorisant ainsi les échanges théologiques et les initiatives de collaboration. Ce parcours historique illustre la double capacité de l'orthodoxie en Amérique à maintenir une continuité doctrinale et liturgique tout en s'adaptant aux défis de la vie en diaspora, des interactions interculturelles et du pluralisme ethnique, reflétant ainsi son importance tant religieuse que socioculturelle dans le contexte américain.

Aux États-Unis, environ deux millions de chrétiens orthodoxes adhèrent à une structure ecclésiale sacramentelle et hiérarchique similaire à celle des catholiques romains, caractérisée par une direction épiscopale, un culte liturgique, des traditions monastiques, un art sacré et des enseignements moraux généralement conservateurs. Apparue principalement au début du XXe siècle en raison d'une immigration à grande échelle en provenance d'Europe de l'Est et de la Méditerranée orientale, l'Église orthodoxe américaine regroupe divers groupes ethniques, notamment des Russes, des Grecs, des Albanais, des Bulgares, des Carpatho-Russes, des Roumains, des Serbes, des Syriens et des Ukrainiens. Les populations russes et grecques représentent la plus grande part des paroissiens, tandis qu'une minorité notable est constituée de convertis revenant à l'orthodoxie après avoir adopté le catholicisme sous la pression politique de l'Empire austro-hongrois.

L'Église est confrontée à trois défis majeurs : l'intégration de multiples communautés ethniques au sein d'une tradition liturgique et doctrinale commune, les questions relatives à l'autorité et à la juridiction ecclésiastiques, ainsi que la persistance de tendances nationalistes liées à l'identité ethnique. Les pratiques liturgiques, historiquement célébrées en diverses langues, intègrent désormais l'anglais afin de garantir leur accessibilité aux membres des troisième et quatrième générations, ce qui reflète l'approche adaptative de l'Église face à la vie en diaspora. Des initiatives telles que la création du Conseil épiscopal orthodoxe et de la Conférence permanente des évêques orthodoxes d'Amérique illustrent les efforts visant à favoriser la collaboration interethnique, l'engagement des jeunes et une action théologique unifiée. L'orthodoxie américaine démontre ainsi sa capacité à concilier diversité ethnique et cohésion ecclésiastique, tout en négociant son intégration dans les cadres culturels et sociaux américains au sens large.

En conclusion, l'Église orthodoxe d'Amérique fonctionne comme une institution dynamique qui préserve à la fois les traditions liturgiques et culturelles tout en s'adaptant aux réalités sociales et culturelles d'une société pluraliste. Son parcours historique souligne le rôle essentiel de l'Église dans la formation de l'identité communautaire, la préservation de la continuité culturelle et la promotion de l'intégration dans le contexte de la diaspora américaine.

Mots-clés : Politique, Religion, Culture, Russie, Amérique, Église orthodoxe.

Resumen Estructurado:

Este estudio ofrece una revisión exhaustiva del desarrollo histórico, la adaptación cultural y la organización institucional de la Iglesia Ortodoxa en América, haciendo hincapié en el influyente papel del Patriarcado de Moscú. La comunidad ortodoxa estadounidense del siglo XIX estaba compuesta inicialmente por monjes rusos en Alaska, comerciantes griegos de algodón en Nueva Orleans y cristianos orientales procedentes del Imperio austrohúngaro, y más tarde se amplió para incluir a inmigrantes de Oriente Medio, Ucrania, Rumanía, Bulgaria, Albania y Siria en el siglo XX. La Iglesia Ortodoxa en América había sabido sortear las complejidades de la migración, el multiculturalismo y la diversidad lingüística, al tiempo que

mantenía la continuidad litúrgica y la cohesión doctrinal. Las poblaciones indígenas, incluidos los aleutas, se contaron entre los primeros conversos, integrando la fe ortodoxa a través de la interacción con misioneros y comerciantes rusos. Los primeros esfuerzos organizados para establecer parroquias ortodoxas en Alaska, liderados por Grigory Shelikhov e Iván Golikov, comenzaron en 1784, mientras que la llegada del misionero Veniaminov (san Inocencio de Alaska) en 1824 reforzó significativamente las estructuras eclesiásticas y el compromiso con las comunidades locales.

La Iglesia Ortodoxa Rusa apoyó formalmente a estas primeras comunidades estadounidenses y, tras la cesión de Alaska a los Estados Unidos en 1867, se establecieron marcos institucionales para garantizar la continuidad organizativa. El arzobispo Tikhon desempeñó un papel fundamental en la defensa de la autonomía y el posterior reconocimiento de la Iglesia Ortodoxa Americana en 1970. A lo largo del siglo XX, la Iglesia dio cabida a diversos grupos étnicos mediante el establecimiento de diócesis nacionales, incluida la Arquidiócesis Griega en 1922, al tiempo que adoptaba gradualmente el inglés como lengua litúrgica principal para mejorar la accesibilidad. Las comunidades griegas, rusas, ucranianas, albanesas, rumanas, serbias y árabes contribuyeron a un panorama eclesial rico y multiétnico, poniendo de relieve la capacidad de la Iglesia para preservar las tradiciones, la identidad cultural y la memoria colectiva a lo largo de las generaciones. Además, la Iglesia Ortodoxa estadounidense entabló un diálogo ecuménico con otras entidades ortodoxas, católicas y anglicanas, fomentando el intercambio teológico y las iniciativas de colaboración. Esta trayectoria histórica ilustra la doble capacidad de la ortodoxia en Estados Unidos para mantener la continuidad doctrinal y litúrgica, al tiempo que responde de forma adaptativa a los retos de la vida en la diáspora, la interacción intercultural y el pluralismo étnico, reflejando así su importancia tanto religiosa como sociocultural en el contexto estadounidense.

En Estados Unidos, aproximadamente dos millones de cristianos ortodoxos mantienen una estructura eclesiástica sacramental y jerárquica similar a la de los católicos romanos, caracterizada por el liderazgo episcopal, el culto litúrgico, las tradiciones monásticas, el arte sacro y unas enseñanzas morales generalmente conservadoras. Surgida principalmente a principios del siglo XX debido a la inmigración a gran escala procedente de Europa del Este y el Mediterráneo oriental, la Iglesia ortodoxa estadounidense está compuesta por diversos grupos étnicos, entre los que se incluyen rusos, griegos, albaneses, búlgaros, carpatorrusos, rumanos, serbios, sirios y ucranianos. Las poblaciones rusa y griega representan la mayor parte de los feligreses, mientras que una minoría notable está formada por conversos que regresan a la ortodoxia tras haber adoptado anteriormente el catolicismo bajo presión política en el Imperio austrohúngaro.

La Iglesia se enfrenta a tres retos fundamentales: la integración de múltiples comunidades étnicas bajo una tradición litúrgica y doctrinal compartida, cuestiones relativas a la autoridad y la jurisdicción eclesiásticas, y la persistencia de tendencias nacionalistas vinculadas a la identidad étnica. Las prácticas litúrgicas, que históricamente se llevaban a cabo en diversos idiomas, incorporan ahora el inglés para garantizar la accesibilidad a los miembros de tercera y cuarta generación, lo que refleja el enfoque adaptativo de la Iglesia ante la vida en la diáspora. Iniciativas como la creación del Consejo Episcopal Ortodoxo y la Conferencia Permanente de Obispos Ortodoxos en América ejemplifican los esfuerzos por fomentar la colaboración interétnica, la participación de los jóvenes y una acción teológica unificada. La ortodoxia estadounidense demuestra así su capacidad para equilibrar la diversidad étnica con la cohesión eclesiástica, al tiempo que negocia su integración en marcos culturales y sociales estadounidenses más amplios.

En conclusión, la Iglesia Ortodoxa en América funciona como una institución dinámica que preserva las tradiciones litúrgicas y culturales al tiempo que se adapta a las realidades sociales y culturales de una sociedad pluralista. Su trayectoria histórica subraya el papel esencial de la Iglesia a la hora de forjar la identidad comunitaria, mediar en la continuidad cultural y fomentar la integración en el contexto de la diáspora estadounidense.

Palabras clave: Política, Religión, Cultura, Rusia, Estados Unidos, Iglesia Ortodoxa.

结构化摘要：

本研究全面回顾了美国东正教会的历史发展、文化适应及机构组织，重点强调了莫斯科牧首区所发挥的重要作用。19世纪的美国东正教社群最初由阿拉斯加的俄罗斯修士、新奥尔良的希腊棉

花商人以及来自奥匈帝国的东方基督徒组成，随后在20世纪逐渐扩展，吸纳了来自中东、乌克兰、罗马尼亚、保加利亚、阿尔巴尼亚和叙利亚的移民。美国东正教会既应对了移民、多元文化及语言多样性带来的复杂挑战，又保持了礼仪的连续性和教义的一致性。包括阿留申人在内的原住民是首批皈依者，他们通过与俄罗斯传教士和商人的互动，将东正教信仰融入了当地生活。由格里戈里·谢利霍夫和伊万·戈利科夫领导的在阿拉斯加建立东正教教区的首次有组织努力始于1784年，而传教士维尼亚米诺夫（阿拉斯加的圣因诺肯提）于1824年的到来，则显著加强了教会结构并深化了与当地社区的联系。

俄罗斯东正教会曾正式支持这些早期的美洲教区，1867年阿拉斯加移交美国后，相关机构框架得以建立，以确保组织工作的延续性。提霍恩大主教在倡导自治以及最终于1970年使美国东正教会获得承认的过程中发挥了关键作用。整个二十世纪，该教会通过设立民族教区（包括1922年成立的希腊总教区）来接纳多元族群，同时逐步将英语作为主要礼仪语言，以增强可及性。希腊、俄罗斯、乌克兰、阿尔巴尼亚、罗马尼亚、塞尔维亚和阿拉伯社区共同构成了丰富而多元的教会图景，彰显了该教会跨代传承传统、文化认同与集体记忆的能力。此外，美国东正教会还与其他东正教、天主教及圣公会团体开展了普世对话，促进了神学交流与合作倡议。这一历史轨迹彰显了美国东正教的双重能力：既能维持教义与礼仪的连续性，又能灵活应对侨民生活、跨文化互动及族裔多元主义带来的挑战，从而体现了其在美国语境下的宗教与社会文化意义。

在美国，约有200万东正教信徒维持着与罗马天主教相似的圣事制和等级制教会结构，其特征包括主教领导、礼仪崇拜、修道传统、圣像艺术以及总体上保守的道德教义。美国东正教会主要源于二十世纪初来自东欧和东地中海地区的大规模移民潮，由俄罗斯人、希腊人、阿尔巴尼亚人、保加利亚人、喀尔巴阡俄罗斯人、罗马尼亚人、塞尔维亚人、叙利亚人和乌克兰人等多元族群组成。俄罗斯人和希腊人占教友总数的最大比例，而一个值得注意的少数群体是由那些曾在奥匈帝国时期因政治压力而改信天主教、后来又回归东正教的皈依者组成的。

该教会面临三大核心挑战：在共同的礼仪和教义传统下整合多个族群社区；关于教会权威和管辖权的问题；以及族群身份相关的民族主义倾向的持续存在。礼仪实践历史上曾使用多种语言进行，如今已融入英语，以确保第三代和第四代信徒能够参与，这反映了该教会对于侨民生活的适应性做法。诸如成立“东正教主教理事会”和“美国东正教主教常设会议”等举措，体现了促进跨民族合作、青年参与以及统一神学行动的努力。由此可见，美国东正教展现出在保持民族多样性与教会凝聚力之间取得平衡的能力，同时也在积极寻求融入更广泛的美国文化和社会框架。

总而言之，美国东正教会作为一个充满活力的机构，在传承礼仪与文化传统的同时，也积极适应多元社会中的社会与文化现实。其历史轨迹凸显了该教会在塑造社群认同、维系文化延续性以及促进美国侨民背景下的社会融合方面所发挥的关键作用。

关键词：政治、宗教、文化、俄罗斯、美国、东正教会。

Структурированное Резюме:

В данном исследовании представлен всесторонний обзор исторического развития, культурной адаптации и институциональной организации Православной Церкви в Америке с акцентом на влиятельной роли Московского Патриархата. Американская православная община в XIX веке первоначально состояла из русских монахов на Аляске, греческих торговцев хлопком в Новом Орлеане и восточных христиан из Австро-Венгерской империи, а в XX веке расширилась за счёт иммигрантов из Ближнего Востока, Украины, Румынии, Болгарии, Албании и Сирии. Православная Церковь в Америке сумела преодолеть сложности, связанные с миграцией, мультикультурализмом и языковым разнообразием, сохранив при этом литургическую преемственность и доктринальное единство. Коренные народы, в том числе алеуты, были среди первых обращённых в православие, приобщившись к православной вере благодаря взаимодействию с русскими миссионерами и торговцами. Первые организованные попытки основать православные приходы на Аляске, возглавляемые Григорием Шелиховым и Иваном Голиковым, начались в 1784 году, а прибытие миссионера Вениаминова (святого

Иннокентия Аляскинского) в 1824 году значительно укрепило церковные структуры и взаимодействие с местными общинами.

Русская Православная Церковь официально поддерживала эти ранние американские общины, и после передачи Аляски Соединенным Штатам в 1867 году были созданы институциональные рамки для обеспечения организационной преемственности. Архиепископ Тихон сыграл ключевую роль в отстаивании автономии и последующем признании Американской Православной Церкви в 1970 году. На протяжении всего XX века Церковь учитывала потребности различных этнических групп, создавая национальные епархии, в том числе Греческую архиепархию в 1922 году, и постепенно переходя на английский язык в качестве основного литургического языка для повышения доступности богослужений. Греческие, русские, украинские, албанские, румынские, сербские и арабские общины внесли вклад в формирование богатого и многонационального церковного ландшафта, подчеркнув способность Церкви сохранять традиции, культурную идентичность и коллективную память из поколения в поколение. Кроме того, Американская Православная Церковь вела экуменический диалог с другими православными, католическими и англиканскими организациями, способствуя богословскому обмену и совместным инициативам. Эта историческая траектория иллюстрирует двойную способность Православия в Америке поддерживать доктринальную и литургическую преемственность, одновременно адаптивно реагируя на вызовы жизни в диаспоре, межкультурного взаимодействия и этнического плюрализма, что отражает как религиозное, так и социокультурное значение в американском контексте.

В Соединенных Штатах примерно два миллиона православных христиан поддерживают сакраментальную и иерархическую церковную структуру, схожую с римско-католической, которая характеризуется епископальным руководством, литургическим богослужением, монашескими традициями, сакральным искусством и в целом консервативными нравственными учениями. Американская Православная Церковь, возникшая в основном в начале XX века в результате масштабной иммиграции из Восточной Европы и Восточного Средиземноморья, объединяет разнообразные этнические группы, включая русских, греков, албанцев, болгар, карпато-русских, румын, сербов, сирийцев и украинцев. Наибольшую долю прихожан составляют русские и греки, тогда как заметное меньшинство — это обращенные, вернувшиеся к православию после того, как ранее под политическим давлением в Австро-Венгерской империи приняли католицизм.

Перед Церковью стоят три основных вызова: интеграция многочисленных этнических общин в рамках общей литургической и доктринальной традиции, вопросы, касающиеся церковной власти и юрисдикции, а также сохраняющиеся националистические тенденции, связанные с этнической идентичностью. Литургические обряды, исторически проводившиеся на различных языках, теперь включают английский язык, чтобы обеспечить доступность для прихожан третьего и четвертого поколений, что отражает адаптивный подход Церкви к жизни в диаспоре. Такие инициативы, как создание Православного епископального совета и Постоянной конференции православных епископов в Америке, иллюстрируют усилия по развитию межэтнического сотрудничества, вовлечению молодежи и согласованной богословской деятельности. Таким образом, американское православие демонстрирует способность уравнивать этническое разнообразие и церковную сплоченность, одновременно решая вопросы своей интеграции в более широкие американские культурные и социальные рамки.

В заключение следует отметить, что Православная Церковь в Америке функционирует как динамичная институция, которая одновременно сохраняет литургические и культурные традиции и адаптируется к социальным и культурным реалиям плюралистического общества. Её историческая траектория подчеркивает важную роль Церкви в формировании общинной идентичности, обеспечении культурной преемственности и содействии интеграции в контексте американской диаспоры.

Ключевые слова: политика, религия, культура, Россия, Америка, Православная Церковь.

संरचित सारांशः

यह अध्ययन अमेरिका में ऑर्थोडॉक्स चर्च के ऐतिहासिक विकास, सांस्कृतिक अनुकूलन और संस्थागत संगठन की एक व्यापक समीक्षा प्रदान करता है, जिसमें मॉस्को पैट्रिआर्केट की प्रभावशाली भूमिका पर जोर दिया गया है।

उन्नीसवीं सदी में अमेरिकी ऑर्थोडॉक्स समुदाय में शुरू में अलास्का के रूसी भिक्षु, न्यू ऑरलियन्स के ग्रीक कपास व्यापारी, और ऑस्ट्रो-हंगेरियन साम्राज्य के पूर्वी ईसाई शामिल थे, जो बाद में बीसवीं सदी में मध्य पूर्व, यूक्रेन, रोमानिया, बुल्गारिया, अल्बानिया और सीरिया के आप्रवासियों को शामिल करने तक फैल गया। अमेरिका में ऑर्थोडॉक्स चर्च ने प्रवासन, बहुसांस्कृतिकवाद और भाषाई विविधता की जटिलताओं को पार किया था, साथ ही पूजा-संस्कार की निरंतरता और सिद्धांतगत एकता को बनाए रखा था। मूलनिवासी आबादी, जिसमें एल्यूट लोग शामिल थे, शुरुआती धर्म परिवर्तन करने वालों में से थे, जिन्होंने रूसी मिशनरियों और व्यापारियों के साथ बातचीत के माध्यम से ऑर्थोडॉक्स धर्म को अपनाया। ग्रेगरी शेलेखोव और इवान गोलिकोव के नेतृत्व में अलास्का में ऑर्थोडॉक्स पैरिश स्थापित करने के पहले संगठित प्रयास 1784 में शुरू हुए, जबकि 1824 में मिशनरी वेनियामिनोव (सेंट इनोसेंट ऑफ अलास्का) के आगमन ने धार्मिक संरचनाओं और स्थानीय समुदायों के साथ जुड़ाव को महत्वपूर्ण रूप से मजबूत किया।

रूसी ऑर्थोडॉक्स चर्च ने औपचारिक रूप से इन शुरुआती अमेरिकी समुदायों का समर्थन किया, और 1867 में अलास्का के संयुक्त राज्य अमेरिका को हस्तांतरित होने के बाद, संगठनात्मक निरंतरता सुनिश्चित करने के लिए संस्थागत ढांचे स्थापित किए गए। आर्चबिशप टिकॉन ने स्वायत्तता की वकालत करने और 1970 में अमेरिकी ऑर्थोडॉक्स चर्च की अंतिम मान्यता में एक महत्वपूर्ण भूमिका निभाई। बीसवीं सदी के दौरान, चर्च ने 1922 में ग्रीक आर्चडायोसीस सहित राष्ट्रीय डायोसीस स्थापित करके विविध जातीय समूहों को समायोजित किया, साथ ही सुलभता बढ़ाने के लिए धीरे-धीरे अंग्रेजी को प्राथमिक संस्कारिक भाषा के रूप में अपनाया। ग्रीक, रूसी, यूक्रेनी, अल्बानियाई, रोमानियाई, सर्बियाई और अरब समुदायों ने एक समृद्ध और बहु-जातीय चर्च परिदृश्य में योगदान दिया, जो पीढ़ियों के बीच परंपराओं, सांस्कृतिक पहचान और सामूहिक स्मृति को संरक्षित करने की चर्च की क्षमता को दर्शाता है। इसके अलावा, अमेरिकी ऑर्थोडॉक्स चर्च ने अन्य ऑर्थोडॉक्स, कैथोलिक और एंग्लिकन निकायों के साथ एक्यूमेनिकल संवाद में भाग लिया, जिससे धर्मशास्त्रीय आदान-प्रदान और सहयोगात्मक पहलों को बढ़ावा मिला। यह ऐतिहासिक यात्रा अमेरिका में ऑर्थोडॉक्सी की दोहरी क्षमता को दर्शाती है, जो प्रवासी जीवन, अंतर-सांस्कृतिक संपर्क और जातीय बहुलता की चुनौतियों के अनुकूल प्रतिक्रिया देते हुए, वैचारिक और अनुष्ठानिक निरंतरता को बनाए रखती है, और इस प्रकार अमेरिकी संदर्भ के भीतर धार्मिक और सामाजिक-सांस्कृतिक दोनों महत्व को दर्शाती है।

संयुक्त राज्य अमेरिका में, लगभग दो मिलियन ऑर्थोडॉक्स ईसाई रोमन कैथोलिकों के समान एक संस्कार संबंधी और पदानुक्रमित चर्च संरचना बनाए रखते हैं, जिसकी विशेषता बिशप नेतृत्व, संस्कार संबंधी पूजा, मठवासी परंपराएं, पवित्र कला और आम तौर पर रूढ़िवादी नैतिक शिक्षाएं हैं। मुख्य रूप से पूर्वी यूरोप और पूर्वी भूमध्यसागर से बड़े पैमाने पर आप्रवासन के कारण बीसवीं शताब्दी की शुरुआत में उभरी, अमेरिकी ऑर्थोडॉक्स चर्च में रूसी, ग्रीक, अल्बानियाई, बुल्गारियाई, कार्पैथो-रूसी, रोमानियाई, सर्ब, सीरियाई और यूक्रेनी सहित विविध जातीय समूह शामिल हैं। रूसी और ग्रीक आबादी पल्लीवासियों का सबसे बड़ा हिस्सा है, जबकि एक उल्लेखनीय अल्पसंख्यक में वे धर्मांतरित शामिल हैं जो ऑस्ट्रो-हंगेरियन साम्राज्य में राजनीतिक दबाव के तहत पहले कैथोलिक धर्म अपनाने के बाद ऑर्थोडॉक्सी में लौटे हैं।

चर्च को तीन केंद्रीय चुनौतियों का सामना है: एक साझा अनुष्ठानिक और सिद्धांतगत परंपरा के तहत कई जातीय समुदायों का एकीकरण, कलीसियाई अधिकार और क्षेत्राधिकार से संबंधित प्रश्न, और जातीय पहचान से जुड़ी राष्ट्रवादी प्रवृत्तियों का बने रहना। ऐतिहासिक रूप से विभिन्न भाषाओं में आयोजित अनुष्ठानिक प्रथाओं में अब तीसरी और चौथी पीढ़ी के सदस्यों के लिए सुलभता सुनिश्चित करने हेतु अंग्रेजी को शामिल किया गया है, जो प्रवासी जीवन के प्रति चर्च के अनुकूली दृष्टिकोण को दर्शाता है।

ऑर्थोडॉक्स एपिस्कोपल काउंसिल और अमेरिका में ऑर्थोडॉक्स बिशप्स की स्थायी सम्मेलन की स्थापना जैसी पहलें, अंतर-जातीय सहयोग, युवा जुड़ाव और एकीकृत धर्मशास्त्रीय कार्रवाई को बढ़ावा देने के प्रयासों का उदाहरण हैं। इस प्रकार अमेरिकी ऑर्थोडॉक्सी, व्यापक अमेरिकी सांस्कृतिक और सामाजिक ढाँचों में अपने एकीकरण के लिए बातचीत करते हुए, जातीय विविधता और चर्च की एकता के बीच संतुलन बनाने की क्षमता का प्रदर्शन करती है।

निष्कर्षतः, अमेरिका में ऑर्थोडॉक्स चर्च एक गतिशील संस्थान के रूप में कार्य करता है जो एक बहुलतावादी समाज की सामाजिक और सांस्कृतिक वास्तविकताओं के अनुकूल होते हुए, एक साथ अनुष्ठानिक और सांस्कृतिक परंपराओं को संरक्षित करता है। इसका ऐतिहासिक पथ, सामुदायिक पहचान को आकार देने, सांस्कृतिक निरंतरता को बनाए रखने, और अमेरिकी प्रवासी संदर्भ में एकीकरण को बढ़ावा देने में चर्च की आवश्यक भूमिका को रेखांकित करता है।

कीवर्ड: राजनीति, धर्म, संस्कृति, रूस, अमेरिका, ऑर्थोडॉक्स चर्च।

Yapılandırılmış Özet:

Bu çalışma, Amerika'daki Ortodoks Kilisesi'nin tarihsel gelişimini, kültürel uyum süreçlerini ve kurumsal organizasyonunu kapsamlı bir şekilde incelemekte ve Moskova Patrikhanesi'nin etkili rolünü vurgulamaktadır. On dokuzuncu yüzyılda Amerikan Ortodoks topluluğu, öncelikle Alaska'daki Rus keşişlerden, New Orleans'taki Yunan pamuk tüccarlarından ve Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'ndan gelen Doğu Hristiyanlarından oluşmaktaydı; yirminci yüzyılda ise Orta Doğu, Ukrayna, Romanya, Bulgaristan, Arnavutluk ve Suriye'den gelen göçmenler bu topluluğa katılmıştır. Amerika'daki Ortodoks Kilisesi, göç, çokkültürlülük ve dilsel çeşitlilik gibi karmaşık süreçleri yönetirken, liturjik sürekliliği ve doktrinsel bütünlüğü korumayı başarmıştır. Aleutlar da dahil olmak üzere yerli topluluklar, Rus misyonerler ve tüccarlarla kurdukları etkileşimler aracılığıyla Ortodoks inancını benimseyen ilk gruplar arasında yer almıştır. Alaska'da Ortodoks cemaatlerini organize etme çabaları, Grigory Shelikhov ve Ivan Golikov öncülüğünde 1784 yılında başlamış, 1824'te misyoner Veniaminov'un (Alaska'nın Aziz Innocenti) gelişi ise kilise yapılanmasını ve yerel topluluklarla etkileşimi önemli ölçüde güçlendirmiştir.

Rus Ortodoks Kilisesi, bu erken Amerikan topluluklarını resmen desteklemiş ve Alaska'nın 1867'de Amerika Birleşik Devletleri'ne devri sonrasında, kurumsal sürekliliği sağlamak amacıyla organizasyonel çerçeveler oluşturulmuştur. Başpiskopos Tikhon, Amerikan Ortodoks Kilisesi'nin özerklik talebini savunmada ve 1970'te resmî olarak tanınmasında kritik bir rol üstlenmiştir. Yirminci yüzyıl boyunca Kilise, farklı etnik grupları barındıran ulusal piskoposluklar kurarak (örneğin 1922'de Yunan Başpiskoposluğu) İngilizceyi kademeli olarak liturjik dil olarak benimseyerek hizmetlerin erişilebilirliğini artırmıştır. Yunan, Rus, Ukraynalı, Arnavut, Rumen, Sırp ve Arap toplulukları, çok etnikli ve zengin bir kilise ortamının oluşumuna katkı sağlamış, Kilise'nin kuşaklar boyunca gelenekleri, kültürel kimliği ve kolektif hafızayı koruma kapasitesini ortaya koymuştur. Ayrıca, Amerikan Ortodoks Kilisesi diğer Ortodoks, Katolik ve Anglikan topluluklarla ekümenik diyaloga katılarak teolojik etkileşim ve iş birliği girişimlerini desteklemiştir. Bu tarihsel süreç, Amerika'daki Ortodoksluğun hem doktrinsel ve liturjik sürekliliği koruma hem de diaspora yaşamının, kültürlerarası etkileşimin ve etnik çoğulculuğun gerekliliklerine uyum sağlama kapasitesine sahip olduğunu göstermektedir ve bu bağlamda dinî ve sosyo-kültürel önemini ortaya koymaktadır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde yaklaşık iki milyon Ortodoks Hristiyan, Roma Katolikleriyle benzer bir sakramental ve hiyerarşik kilise yapısını sürdürmekte olup; episkopal liderlik, liturjik ibadet, monastik gelenekler, kutsal sanat ve genel olarak muhafazakâr ahlaki öğretilerle karakterize edilmektedir. Özellikle yirminci yüzyılın başlarında Doğu Avrupa ve Doğu Akdeniz'den yoğun göçler sonucu ortaya çıkan Amerikan Ortodoks Kilisesi, Ruslar, Yunanlar, Arnavutlar, Bulgarlar, Karpat-Ruslar, Rumenler, Sırlar, Suriyeliler ve Ukraynalılardan oluşan çeşitli etnik grupları içermektedir. Rus ve Yunan toplulukları cemaatin en büyük kesimini oluştururken dikkate değer bir azınlık, Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nda politik baskılar nedeniyle Katolikliği benimseyip sonrasında Ortodoksluğa dönen inananlardan oluşmaktadır.

Kilise üç temel zorlukla karşı karşıyadır: farklı etnik toplulukları ortak bir liturjik ve doktrinsel gelenek altında bütünleştirmek, kilise otoritesi ve yargı yetkisiyle ilgili soruları çözmek ve etnik kimlikle ilişkili milliyetçi eğilimlerin sürdürülmesi. Liturjik uygulamalar, geçmişte farklı dillerde icra edilirken günümüzde üçüncü ve dördüncü kuşak üyeler için erişilebilirliği sağlamak amacıyla İngilizceyi de içermektedir. Bu durum, Kilise'nin diaspora yaşamına yönelik adaptif yaklaşımını yansıtmaktadır. Ortodoks Episkopal Konseyi ve Amerika'daki Ortodoks Piskoposlar Daimî Konferansı gibi girişimler, etnikler arası iş birliği, gençlik katılımı ve birleşik teolojik eylemi teşvik etme çabalarının örneklerini sunmaktadır. Bu bağlamda, Amerikan Ortodoksluğu etnik çeşitlilik ile kilise bütünlüğünü dengeleme kapasitesini sergilerken aynı zamanda daha geniş Amerikan kültürel ve sosyal yapısına entegrasyonunu da müzakere etmektedir.

Sonuç olarak, Amerika'daki Ortodoks Kilisesi, liturjik ve kültürel gelenekleri korurken, çoğulcu bir toplumun sosyal ve kültürel gerçekliklerine uyum sağlama kapasitesine sahip dinamik bir kurum olarak işlev görmektedir. Tarihsel gelişimi, Kilise'nin toplumsal kimliğin şekillendirilmesinde, kültürel sürekliliğin sağlanmasında ve Amerikan diasporasında entegrasyonun teşvik edilmesinde oynadığı merkezi rolü ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Siyaset, Din, Kültür, Rusya, Amerika, Ortodoks Kilisesi.

www.turkishstudies.net/religion

Turkish Studies - Comparative Religious Studies

eISSN: 2667-5544

ANKARA SCIENCE
UNIVERSITY

Review of the Orthodox Church in America: Historical Development, Cultural Contexts, and Institutional Connections

Introduction

In America, the Orthodox community in the 19th century had consisted of Russian monks in Alaska, Greek cotton merchants in New Orleans, and Eastern Christians from the Austro-Hungarian Empire, as well as, later, ethnic groups and immigrants from the Middle East, Ukraine, Romania, Bulgaria, Albania, and Syria established settlements on the continent in the 20th century. In the literature, American Orthodox Christians constitute an important topic of discussion both across national and global frameworks, within debates concerning the existence of a community composed of diverse ethnic groups, the differing political expectations of these groups, the issue of synchrony in liturgical practice, and the blending of religious authorities.

The Russian exploration of Alaska in the 18th century and the establishment of the Russian Church in the region by monks served as the starting point for the formation of the Orthodox community in North America in 1891, approximately a century later (Stokoe & Kishkovsky, 1995, p. 11). After the United States purchased Alaska from Russia in 1867, the Russian Orthodox presence in Alaska was institutionally established. It is argued that today this community, formed by immigrants who had settled in America before the 1890s, is supported by over iki million believers (Orthodox Church in America Archives, n.d., para. 4).

Originally known as the Eastern Orthodox Church, this organization, regardless of nationality or ethnic background, represents a model of unity among peoples in accordance with the ideals of America's founding. In the early periods, there were approximately 10,000 believers in Alaska, as well as around 100 churches and chapels (Kitroeff, 2020, p. 17-38). Archbishop Tikhon believed that the churches belonging to the indigenous peoples of Alaska—the Aleuts [1] (Unangans and Yupiks)—should be organized according to an autonomous form of governance within the Orthodox Church. Consequently, he initiated the publication in 1906 of the Service Book of the Holy Orthodox-Catholic Apostolic (Greco-Russian) Church, part of the costs of which were covered by Russia (Hapgood, 1907). This work represents an English translation of the practices of liturgy, sacraments, and prayers.

The year preceding the book's dissemination, in 1905, Archbishop Tikhon submitted a petition to the Holy Synod of Saint Petersburg for the establishment of a church and the initiation of a process toward autonomy and, ultimately, autocephaly [2]. This structure, following the traditions of Russian ecclesiastical organization, was recognized as the American Orthodox Church on April 10, 1970. After the Russian Revolution in 1917, church governance became ineffective, and ethnic groups not belonging to the Russian national component were divided into several national dioceses connected to the main church. One such diocese, established in 1922, was the Greek Archdiocese. Beyond the period of historical instability experienced by the organization, the relationships of this church with ethnic groups such as Greeks, Arabs, Syrians, and Russians, among others, require both

diachronic and synchronic analysis, considering the historical context as well as contemporary political conditions.

The first indigenous Americans of Orthodox Christian background were the Aleuts, or Unangans, an ethnic group distinct from the Eskimos, who encountered Siberian fur traders in the mid-18th century. Among them there were converts who were baptized and brought into the Orthodox faith by their Russian partners, with whom they maintained both trade and religious relationships. The organization of Orthodox churches, established to meet the religious needs of the Russian colonies in Alaska, began in 1784 through the activities of merchants and missionaries Grigory Shelikhov and Ivan Golikov. The efforts of these two missionaries to convert Kodiak Island in Alaska initially met with resistance from the local population. In 1823, the Synod had decided to renew missionary activity, and in 1824, the volunteer missionary Veniaminov arrived on Unalaska. In 1977, Veniaminov was canonized by the Orthodox Church in America for his devoted work in studying the language and culture of Alaska's indigenous peoples, such as the Sitka. The first Orthodox parish was also established in San Francisco, California, and in November 1970, when the headquarters was relocated, a new Orthodox church was established in New York. Today, St. Nicholas Cathedral in New York serves as an important center of Orthodox Christianity in the United States.

In 1917, the diocese's expenses were covered by the Russian Church; after the October Revolution, particularly from 1920 onward, independent organizations began to emerge under the leadership of Patriarch Tikhon. During this period, not only Orthodox communities but also other Christian communities organized their church structures along national lines. Attention should be given to analyzing the influence of this topic on events before and after the war in the geography of Anatolia.

In the history of the American Orthodox Church, 1917 is considered the second turning point after its organization in Alaska, when, because of the Civil War, Carpathian Russians migrated to America and became part of the Orthodox community. The Carpatho-Russian immigrants, identified as Orthodox, were originally part of Eastern Catholic groups known as Greek Catholics and Ruthenian Catholics (Ukraine), who had been Orthodox until the 16th century but later integrated into the Catholic Church for political reasons. Following their arrival in America, they returned to their original faith (Stokoe & Kishkovsky, 1995, p. 12, 13).

In 1864, in New Orleans, Greek cotton merchants led by Nicholas Benakis established an Orthodox church, which also welcomed Russians, Albanians, Romanians, Serbs, and Arab ethnic groups (Stokoe & Kishkovsky, 1995, p. 23, 24). By the end of 1906, the liturgical language was Greek, but it shifted to English through the translation of religious texts. In the 1860s, New Orleans became a center of Orthodoxy, and it was there that the appointment of a priest of Ukrainian origin, Honcharenko, was proposed at the request of the Greek Consulate. These events are considered by many American religious historians as evidence of the principle of "Americanness" in the leadership of this church, which took precedence over ethnic affiliation (Alfonsky, 1998, p. 87-101). However, the same scholars point out that the American Orthodox Church, becoming diverse due to the influence of missionaries and merchants, encompasses some 400 different communities, such as the Ecumenical Patriarchate of Constantinople and the Ukrainian Orthodox Church, founded by a group of Ukrainians in Canada in 1918, as well as the Serbian Orthodox Church, established in 1926, and that the liturgical language in these churches is English.

Historical background

As previously discussed, although not based on precise statistical data, it is estimated that the Orthodox Church in North America and Canada has approximately several million believers (Fitzgerald, 2010). Except for bishops and those aspiring to become bishops, the majority of clergy carry out their religious duties in accordance with Orthodox rules and norms.

The Orthodox Church, as stated in its creed, is a holy, universal, apostolic (founded on the apostles), and ancient church that adheres to its founder—Christ. The American Orthodox Church should be considered as one of the more recent churches, emerging because of the large-scale immigration of peoples from Eastern Europe and the Eastern Mediterranean (Albanians, Bulgarians, Carpatho-Russians, Russians, Greeks, Romanians, Serbs, Syrians, and Ukrainians) to this region, particularly in the early 20th century. Among these groups, the Russian and Greek populations constitute most parishioners and members. Again, a significant portion of the faithful—possibly around one-tenth—consists of those who, having faced political pressure in the late 16th century within the Austro-Hungarian Empire and adopted Catholicism, subsequently settled in America in the late 19th century and returned to Orthodoxy.

According to the personal assessment of Orthodox Church historian Stylianopoulos (1970), the challenges facing the Orthodox community in America can be summarized in three main areas. First, the American Orthodox Church represents a conglomeration of ethnic groups and minorities united by a shared religious faith and ancient liturgical tradition, with services such as the Divine Liturgy of St. John Chrysostom, celebrated by all Orthodox every Sunday, and the Nicene-Constantinopolitan Creed [3] having historical roots; liturgical language has traditionally included figurative expression, with English now dominant, and since the 1960s, bilingualism in worship has gained new significance, promoting English to ensure that the religious essence of the services is transmitted to third- and fourth-generation members of the Orthodox community, with theologians and church representatives widely recognizing the importance of language for understanding the symbolic structure of modern liturgy and its relevance to contemporary Orthodox American society (Stylianopoulos, 1970, p. 41–48).

The second major challenge concerns the unresolved issue of ecclesiastical authority and jurisdiction, as the system of authority within the American Orthodox Church is marked by tension between the central church and certain Orthodox jurisdictions that remain officially unrecognized; for example, the Russian Church's declaration of a third jurisdiction is considered highly problematic by many authorities, given that the Orthodox Church, as the mystical body of Christ, is understood to be uniquely legitimate, and moreover, the principles of autocephaly and administrative autonomy are longstanding traditions in Orthodoxy, emphasizing that unity of faith rests not on centralization but on doctrinal and sacramental cohesion, so questions of authority must align with Orthodox canonical tradition.

The third significant issue is nationalism, as while all Orthodox recognize the deep roots and heritage of Eastern Christianity, many ethnic groups continue to maintain allegiance to the traditions tied to their ethnic identity; nationalism, defined as the integration of religion with dynamics that create a nation, was introduced into the church approximately a century ago, whereas the concept of autocephaly in Orthodoxy is based on the principle that the church should be defined by national or linguistic identity rather than by locality, yet excessive nationalist movements and ethnic discrimination undermine the Orthodox spirit, and it remains an observable fact that each Orthodox church in America primarily serves parishioners of its own ethnic background (Stylianopoulos, 1970, p. 41–48).

According to Stylianopoulos, despite the increased tendencies toward ethnic affiliation in the 1960s, American Orthodoxy possesses the potential to foster a significant social awareness of a shared future. In less than a decade, under the initiative of Archbishop Iakovos, head of the Greek Orthodox Archdiocese of North and South America, the Orthodox Episcopal Council was established. The Standing Conference of Orthodox Bishops in America became a coordinating center for communication among Orthodox communities and an important platform for action in future development. Such organizations also aim to take significant steps in addressing the challenges, creating a unified theological front and interethnic youth organizations. This constitutes a compelling

illustration of third-generation efforts toward ethnic integration. It can be argued that the Orthodox diaspora in America reflects the vital connections of American Orthodoxy with Eastern Christianity and embodies a bicultural Orthodox way of life that engages with American culture. Nevertheless, there remains a historical, strategic, and multi-layered confrontation among global participants and opposing elements within the church.

Russian theologians on the essence of the American Orthodox Church

Contemporary studies of religion view the church not merely as a doctrinal or ritual structure but also as a multifunctional cultural institution. In this context, the American Orthodox Church functions as both a spatial and cultural phenomenon, in which the sacred traditions of Eastern Christianity engage in dialogue with the cultural matrix of American society. A deeper consideration of the cultural dimension allows us to approach Orthodoxy not only as a religion but also as a medium for transmitting cultural symbols, memory, and identity. In the American context, the symbolism of Orthodoxy serves as a powerful carrier of cultural codes. Liturgical rites, iconography, church architecture, music, and the Church Slavonic/Greek vocabulary constitute elements of cultural memory and transcendent aesthetics (Nozdrina, 2014, p. 46-57).

For the analysis of Orthodoxy as a semiotic cultural system, Nozdrina's work "The Semiotic Aspect of Orthodox Worship" (2014) is particularly valuable, as it considers Orthodox worship as an integrated whole composed of visual, musical, and linguistic systems of signs. The author emphasizes that iconography, liturgical chants, and the Church Slavonic language interact as parts of a unified semiotic field, collectively creating an atmosphere of sanctity.

This is further elaborated by Prilutskii in his work "The Structural-Semiotic Significance of Ritual and the Problem of Meaning Transformation" in which he demonstrates how ritual complexes shape a stable symbolic reality (Prilutskii, 2014, p. 109-122). Religious ritual is not merely the repetition of sacred actions but a dynamic system with a complex ideological and semantic structure that can change depending on context and environment. This is particularly significant in the context of American multiculturalism.

An anthropological interpretation of the Orthodox tradition from a cultural perspective, presented by Lur'ye, considers culture as a function of the spirit, a means by which humans adapt to a fallen world, and a system of symbols encompassing both conscious and deep meanings (Lur'ye, 2020, p. 122-139). This understanding allows for a deeper appreciation of the cultural role of the American Orthodox Church as a symbolic sphere of protection and identity. In response, Kitarioglo proposes viewing Orthodox culture as a morphological unit within the broader cultural system, structurally connected to other cultural subsystems (Kitarioglo, 2012, p. 198-203). Church Slavonic, as an independent semiotic component with a unique communicative and cultural function, occupies a special place in shaping the sacred sphere of the Orthodox tradition. As demonstrated in the work of I.A. Seregina, Church Slavonic, being the language of liturgy, is perceived by Russian society as deeply rooted in religious and literary tradition, while simultaneously remaining unfamiliar and alien to everyday life (Seregina, 2016, p. 145-153). As noted in the artistic and pedagogical practices of the 19th century, the grammar and syntax of Church Slavonic functioned as codes that awaken religious memory and enhance the sense of mystery and belonging to the eternal. Interaction with liturgical chants, rendered in the same language and augmented by their acoustic dimension, creates a multisensory and polysemous space in which each element possesses symbolic richness. Thus, Church Slavonic and church music operate as interconnected semiotic systems that define the structural and semantic architecture of the Orthodox sacred space.

Orthodox rituals, particularly within the framework of diaspora communities, play a key role in the mechanisms of preserving and transmitting cultural memory. As noted by Smolina, in the Orthodox tradition, memory of the past is not merely a representation of historical facts, but a sacred category embedded within the cycle of liturgical services, calendar feasts, memorial rites, and

iconography (Smolina, 2020, p. 99-109). Through the ritual reenactment of sacred historical events and the memory of martyrs, the church ensures not only spiritual but also cultural continuity, fostering a sense of collective identity. This is particularly significant in conditions of migration and the loss of attachment to the homeland, when religious practices become a support for identity and help fill gaps in the cultural environment. Thus, the Orthodox Church in the diaspora functions as a “vessel of memory,” providing the stable transmission of values, narratives, and symbols from generation to generation and maintaining a connection with the historical homeland in the context of globalization.

Vinokurov, emphasizing the uniqueness of the Orthodox missionary project in Alaska, highlights that it was not an act of colonization but rather a form of cultural dialogue. Drawing attention to the activities of Saint Innocent (Veniaminov), he notes that he not only preached Christianity but also laid the foundation for the formation of a local Christian identity. Thus, Orthodoxy became an integral part of the region’s ethnocultural landscape (Samsonova, 2019, p. 73). The author also examines the institutionalization of Orthodox life in Alaska through the establishment of parishes, the translation of liturgical texts, and the opening of theological schools. After the sale of Alaska to the United States, despite the loss of state support for the mission, it is noted that it remained resilient due to local participation and ethno-religious adaptation. These aspects are significant from the perspective of a theological assessment of the continuity of Orthodoxy within the context of cultural transformation (Samsonova, 2019, p. 70-76).

In the 18th and 19th centuries, in what was known as Russian America, particularly in Alaska, numerous detailed historical and theological studies were conducted, revealing the nature and uniqueness of Orthodox missionary activity. These works emphasize that the missionary paradigm of the Russian Orthodox Church in this region differed from the Western colonial model, particularly Protestant missions, in that it was not aimed at coercive assimilation but at respectful cultural engagement with the local population. The central figure in these publications is Saint Innocent, who, unlike a typical colonizer, sought to communicate with residents in their own language, understand their traditions and values, and adapt Christian teachings to their mentality.

The findings further demonstrate that the Orthodox mission developed in the form of “incarnational theology,” according to which the primary task was not only the dissemination of Christian doctrine but also the formation of a local Christian identity. Missionaries established not only churches but also schools, medical centers, and libraries, creating an integrated church–social infrastructure. These facilities the discussion of the “religious space” of Russian America—a distinctive form of Orthodox presence within a context of cultural diversity. The model proposed by the Russian Church in Russian America can be understood as a model of cultural Orthodoxy, combining fidelity to canonical tradition with flexibility in pastoral practice.

Almost all Russian publications emphasize that the spiritual heritage of the Russian Orthodox Church is profoundly rooted in the cultural memory of the region. According to these studies, unlike the Puritan Protestants in New England or the Spanish missions in California, Russian expansion was not based on violence but on social and economic cooperation and missionary education. In this context, the Russian Orthodox Church acted not as a tool of assimilation but as a representative of the Christian world and cultural dialogue. Even after losing political control over Alaska, Russia continues to maintain a symbolic and spiritual presence in the region through the Orthodox tradition, as evidenced by the respectful memory preserved by the local population. This article argues that the Orthodox mission should be regarded as an integral part of Russia’s contribution to the development of civilization in America (Petrov & Komarov, 2014, p. 129-145).

Since the 1960s, the Orthodox Church in America has increasingly positioned itself as a prominent participant in ecumenical engagement, actively negotiating the complexities of a pluralistic religious environment while simultaneously striving to maintain doctrinal and liturgical

continuity. The establishment of the World Council of Churches in 1948 provided a transnational institutional framework that facilitated sustained dialogue, mutual recognition, and cooperative initiatives among diverse Christian traditions, thereby offering the Orthodox Church a strategic platform from which to articulate its theological and liturgical perspectives within a global ecumenical discourse. Within the American context, this engagement extended beyond formal institutional mechanisms to encompass collaborative initiatives with the National Council of Churches and sustained interactions with both Catholic and Protestant denominations. Such participation reflects a deliberate ecclesial strategy aimed at reconciling fidelity to historic Orthodox traditions with responsiveness to broader interdenominational and intercultural imperatives, thereby demonstrating the Church's capacity to mediate effectively between continuity and adaptation within a dynamic and pluralistic religious milieu.

A notable characteristic of Orthodox ecclesiology -the attenuated distinction between clergy and folk- has further facilitated participatory and integrative approaches to ecumenical activity. Local communities have been actively involved in theological dialogue, liturgical education, and pastoral collaboration, ensuring that ecumenical initiatives are anchored in lived religious experience rather than confined to hierarchical or abstract institutional agendas. This interaction between local praxis and broader ecclesiastical strategy underscores the distinctive nature of American Orthodoxy, which simultaneously preserves the integrity of its liturgical and spiritual heritage while cultivating a dialogical posture toward other Christian traditions. In this regard, the Orthodox Church in America functions not merely as a repository of historic religious practice but as a dynamic interlocutor, capable of negotiating its identity, authority, and relevance in relation to multiple denominational and cultural contexts.

The Moscow Patriarchate has played a central and decisive role in the institutional development of the Russian Orthodox Church in America, facilitating the consolidation of both its cultural and administrative autonomy and effectively mediating the intricate interplay between the preservation of historical heritage and the demands of local adaptation. In the aftermath of the October Revolution in 1917, the American Church confronted profound political and social transformations, navigating a period of provisional autonomy that enabled it to strengthen organizational structures and establish a distinct and visible presence within the American religious landscape. The subsequent formal recognition of full independence by the Moscow Patriarchate in 1969 represented a landmark institutional achievement, securing administrative self-governance while simultaneously protecting the ethnic, cultural, and religious identity of local Orthodox communities. Concurrently, the Patriarchate's proactive engagement in ecumenical dialogue with other Orthodox jurisdictions, as well as with Catholic and Anglican bodies, exemplifies a strategic vision whereby the Church simultaneously serves as a custodian of Orthodox theological and liturgical traditions and as an active participant in interdenominational and transnational religious collaboration. Collectively, these developments underscore the capacity of the Orthodox Church in America to articulate and sustain a coherent, resilient, and contextually responsive religious identity within pluralistic environments, illustrating that institutional autonomy, cultural continuity, and ecumenical openness operate as mutually reinforcing dimensions that are central to the life and vitality of a diasporic ecclesial community.

Contemporary approaches to the study of religion conceptualize the Orthodox Church not merely as a doctrinal or ritual institution but as a complex, multifunctional cultural entity. Within the American context, the Orthodox Church operates simultaneously as a spatial and cultural phenomenon, in which the sacred traditions of Eastern Christianity interact dynamically with the broader socio-cultural environment. Liturgical rites, iconography, church architecture, musical forms, and the liturgical use of Church Slavonic and Greek constitute integrated semiotic systems that transmit collective memory, religious identity, and aesthetic experience across generations, thereby fostering social cohesion and communal continuity. Within diaspora communities, ritual

practices—including the reenactment of sacred events, the commemoration of martyrs, and the observance of liturgical cycles—function as mechanisms for the preservation and transmission of cultural memory, positioning the Church as a “vessel of memory” that sustains connections with the historical homeland in contexts of migration and cultural transformation.

The Orthodox mission in Alaska exemplifies a model of cultural engagement rather than colonial imposition, as missionaries integrated Christian teachings within local linguistic and cultural frameworks, establishing churches, schools, and social institutions designed to nurture the development of indigenous Christian identity. From the mid-twentieth century onward, the American Orthodox Church has actively engaged in ecumenical dialogue at both transnational and local levels, negotiating the challenges of a pluralistic religious landscape while maintaining fidelity to doctrinal and liturgical continuity. The Moscow Patriarchate has played a key role in guiding the institutional consolidation of the Church and in granting administrative autonomy in 1969, striking a careful balance between the preservation of Orthodox theological and liturgical traditions and the accommodation of ethnic, linguistic, and cultural diversity within local communities. Collectively, these developments demonstrate that the American Orthodox Church possesses the capacity to sustain liturgical and doctrinal continuity, foster cultural memory, and engage constructively with pluralistic social environments, thereby exemplifying the integrative and adaptive potential of Orthodox communities in diaspora contexts.

Conclusion

The study of the Orthodox Church in America demonstrates that this institution operates not solely as a religious entity but as a dynamic social actor situated at the intersection of migration, cultural adaptation, and identity formation. From the arrival of Russian missionaries in eighteenth-century Alaska to the establishment of ethnically diverse dioceses in the early twentieth century, the Church has continuously navigated the multifaceted challenges posed by migration, multiculturalism, and linguistic plurality. Indigenous populations, including the Aleuts, together with immigrant communities from Eastern Europe and the Middle East, contributed decisively to the development of a complex, multiethnic Orthodox community. Initially conducted in Church Slavonic, Greek, and other languages, liturgical practices gradually incorporated English, thereby ensuring accessibility for successive generations while safeguarding doctrinal and sacramental continuity.

The Moscow Patriarchate has played a pivotal role in shaping both the administrative autonomy and ecclesiastical organization of the Russian Orthodox Church in America, culminating in the formal recognition of its autocephaly in 1969, while also promoting theological engagement and collaborative initiatives through ecumenical dialogue with other Orthodox, Catholic, and Anglican bodies. Liturgical and ritual practices within the Church have functioned not only as expressions of religious devotion but also as instruments of identity construction and cultural memory preservation, positioning the institution simultaneously as a locus of worship and a carrier of heritage. The attainment of full independence empowered local communities to negotiate their identities within the pluralistic context of American society, preserving ethnic and religious traditions while fostering communal cohesion and a sense of belonging. Today, the Orthodox Church in America exemplifies a diasporic religious experience in which the interrelation of liturgy, language adaptation, and parish organization reinforces both social and religious continuity. Its proactive engagement in ecumenical dialogue and broader societal interaction underscores its capacity to reinterpret its role, harmonizing fidelity to historical traditions with responsiveness to contemporary cultural and social exigencies. Thus, the trajectory of the Orthodox Church in America illustrates that institutional autonomy, cultural continuity, and ecumenical openness function as mutually reinforcing dimensions, highlighting the Church’s central role in sustaining both communal identity and religious heritage within the diasporic context.

Endnotes

[1] The word “Aleut” means “coastal inhabitant.” According to Menovshchikov, the name comes from the Aleut word allithuh, which means “community.” The first settlement of the Aleuts in this region is associated with the time when there was a land connection between America and Asia, that is, no later than 10–12 thousand years ago (Menovshchikov, 1968).

[2] Autocephaly is the condition of a church being self-governing, independent of external authority, and having the right to appoint its own leader.

[3] The term ‘Nicaea-Constantinopolitan’ is commonly used as a shorthand reference to the Nicene Creed. This Creed constitutes a foundational element of the Christian faith and articulates the doctrine of the Trinity (Father, Son, and Holy Spirit).

www.turkishstudies.net/religion**Turkish Studies - Comparative Religious Studies**

eISSN: 2667-5544

**ANKARA SCIENCE
UNIVERSITY**

Amerika'daki Ortodoks Kilisesi Üzerine Bir İnceleme: Tarihsel Gelişim, Kültürel Bağlamlar ve Kurumsal Bağlar

Giriş

Amerika'da, on dokuzuncu yüzyıldaki Ortodoks topluluğu Alaska'daki Rus keşişlerden, New Orleans'taki Yunan pamuk tüccarlarından ve Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'ndan gelen Doğu Hristiyanlarından oluşmaktaydı. Yirminci yüzyılda ise Orta Doğu, Ukrayna, Romanya, Bulgaristan, Arnavutluk ve Suriye'den gelen etnik gruplar ve göçmenler kıtada yerleşimler kurmuşlardır. Literatürde, Amerikan Ortodoks Hristiyanları, farklı etnik gruplardan oluşan bir topluluğun varlığı, bu grupların farklı siyasi beklentileri, liturjik uygulamalarda eşzamanlılık sorunu ve dinî otoritelerin birleşmesi gibi tartışmalar bağlamında hem ulusal hem de küresel düzeyde önemli bir tartışma konusunu oluşturmaktadır.

On sekizinci yüzyılda Rusya'nın Alaska'yı keşfi ve bölgede Rus Kilisesi'nin keşişler aracılığıyla kurulması, yaklaşık bir yüzyıl sonra 1891'de Kuzey Amerika'daki Ortodoks topluluğunun oluşumunun başlangıç noktası olarak hizmet etmiştir (Stokoe & Kishkovsky, 1995, s. 11). Amerika Birleşik Devletleri, Alaska'yı Rusya'dan satın aldıktan sonra 1867'de, Alaska'daki Rus Ortodoks varlığı kurumsal olarak tesis edilmiştir. Bu topluluğun, 1890'lardan önce Amerika'ya yerleşmiş göçmenler tarafından oluşturulduğu ve günümüzde iki milyondan fazla inanan tarafından desteklendiği ileri sürülmektedir (Orthodox Church in America Archives, n.d., para. 4).

Başlangıçta Doğu Ortodoks Kilisesi olarak bilinen bu örgüt, milliyet veya etnik köken fark etmeksizin, Amerika'nın kurucu idealleri doğrultusunda halklar arasında bir birlik modeli temsil etmektedir. Erken dönemlerde, Alaska'da yaklaşık 10.000 inanan ve 100 civarında kilise ve şapel bulunmaktaydı (Kitroeff, 2020, s. 17-38). Başpiskopos Tikhon, Alaska'daki yerli halklara, özellikle Aleutlar'a [1] (Unanganlar ve Yupikler) ait kiliselerin, Ortodoks Kilisesi içinde özerk bir yönetim biçimi çerçevesinde organize edilmesi gerektiğine inanıyordu. Bu doğrultuda, 1906 yılında Rusya tarafından karşılanan maliyetlerin bir kısmıyla Kutsal Ortodoks-Katolik Apostolik (Greko-Rus) Kilisesi Hizmet Kitabı'nın yayımlanmasını başlattı (Hapgood, 1907). Bu eser, liturji, sakramentler ve dualara ilişkin uygulamaların İngilizce çevirisini ihtiva etmektedir.

Kitabın yayımlanmasından bir yıl önce, 1905'te Başpiskopos Tikhon, özerklik ve nihayetinde özerk bir yapı (otosefali) [2] sürecinin başlatılması amacıyla Saint Petersburg Kutsal Sinodu'na bir dilekçe sunmuştur. Bu yapı, Rus kilise organizasyon geleneklerine uygun olarak, 10 Nisan 1970 tarihinde Amerikan Ortodoks Kilisesi olarak tanınmıştır. 1917'deki Rus Devrimi sonrasında kilise yönetimi etkinliğini kaybetmiş ve Rus ulusal unsura ait olmayan etnik gruplar, ana kiliseye bağlı olarak bir dizi ulusal piskoposluk altında organize edilmiştir. Bu piskoposluklardan biri, 1922'de kurulan Yunan Başpiskoposluğu'dur. Örgütün yaşadığı tarihi istikrarsızlık döneminin ötesinde, bu kilisenin Yunan, Arap, Suriyeli ve Ruslar gibi etnik gruplarla olan ilişkileri hem tarihsel bağlam hem de güncel siyasi koşullar dikkate alınarak diafonik ve senkronik analiz gerektirmektedir.

Amerikan Ortodoks Hristiyan geçmişine sahip ilk yerli Amerikalılar, Aleutlar veya Unanganlar'dır. Bu etnik grup, Eskimolardan farklı olup on sekizinci yüzyıl ortasında Sibirya kürk tüccarlarıyla karşılaşmıştır. Bunlar arasında, Rus ortakları tarafından vaftiz edilip Ortodoks inancına kazandırılan ve ticari, dinî ilişkilerini sürdüren kişiler bulunmaktaydı. Rus kolonilerinin dinî ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla kurulan Ortodoks kiliselerinin organizasyonu, 1784'te tüccar ve misyonerler Grigory Shelikhov ve Ivan Golikov'un faaliyetleriyle başlamıştır. Bu iki misyonerin Alaska'daki Kodiak Adası'nı Hristiyanlaştırma çabaları, başlangıçta yerel halkın direnciyle karşılaşmıştır. 1823 yılında Sinod, misyonerlik faaliyetlerini yenileme kararı almış ve 1824'te gönüllü misyoner Veniaminov Unalaska'ya gelmiştir. 1977 yılında Veniaminov, Alaska'nın yerli halklarından Sitkalar gibi grupların dil ve kültürünü incelemedeki özverili çalışmaları nedeniyle Amerika Ortodoks Kilisesi tarafından aziz ilan edilmiştir. İlk Ortodoks cemaati, Kaliforniya, San Francisco'da da kurulmuş ve Kasım 1970'te merkez taşındığında New York'ta yeni bir Ortodoks kilisesi inşa edilmiştir. Günümüzde, New York'taki St. Nicholas Katedrali, Amerika Birleşik Devletleri'nde Ortodoksluk adına önemli bir merkez olarak hizmet vermektedir.

1917'de, piskoposluğun masrafları Rus Kilisesi tarafından karşılanmış; Ekim Devrimi'nden sonra, özellikle 1920'den itibaren, bağımsız örgütler Patrik Tikhon'un liderliğinde ortaya çıkmaya başlamıştır. Bu dönemde yalnızca Ortodoks toplulukları değil, diğer Hristiyan toplulukları da kilise yapılarını ulusal temellerde organize etmiştir. Bu konunun, Anadolu coğrafyasında savaş öncesi ve sonrası gelişen olaylar üzerindeki etkisi oldukça büyüktür.

Amerikan Ortodoks Kilisesi tarihinde 1917, Alaska'daki örgütlenmeden sonraki ikinci dönüm noktası olarak kabul edilmektedir. Çünkü İç Savaş nedeniyle Karpat-Rusları Amerika'ya göç etmiş ve Ortodoks topluluğuna katılmıştır. Karpat-Rus göçmenleri, başlangıçta Yunan Katolikleri ve Rusin Katolikleri olarak bilinen Doğu Katolik gruplarının bir parçasıydılar. On altıncı yüzyıla kadar Ortodoks olan bu gruplar daha sonra siyasi nedenlerle Katolik Kilisesi'ne entegre olmuştu. Amerika'ya geldikten sonra, eski inançlarına dönmüşlerdir (Stokoe & Kishkovsky, 1995, s. 12-13).

1864'te New Orleans'ta, Nicholas Benakis liderliğindeki Yunan pamuk tüccarları bir Ortodoks kilisesi kurmuş, bu kilise aynı zamanda Rus, Arnavut, Rumen, Sırp ve Arap etnik gruplarını da kabul etmiştir (Stokoe & Kishkovsky, 1995, s. 23-24). 1906 yılı sonuna kadar liturjik dil Yunanca iken, dinî metinlerin tercümesiyle İngilizce'ye geçiş yapılmıştır. 1860'larda New Orleans, Ortodoksluk için bir merkez hâline gelmiş ve Yunan Konsolosluğu'nun talebi üzerine Ukrayna kökenli bir rahip olan Honcharenko'nun atanması önerilmiştir. Bu olaylar, birçok Amerikan din tarihçisi tarafından, kilisenin liderliğinde etnik aidiyetten önce "Amerikalılık" ilkesinin öncelik aldığı kanıtı olarak kabul edilmektedir (Alfonsky, 1998, s. 87-101). Ancak aynı araştırmacılar, misyonerler ve tüccarların etkisiyle Amerikan Ortodoks Kilisesi'nin çeşitlenerek, Konstantinopolis Ekümenik Patrikhanesi ve 1918'de Kanadalı bir grup Ukraynalı tarafından kurulan Ukrayna Ortodoks Kilisesi, 1926'da kurulan Sırp Ortodoks Kilisesi gibi yaklaşık 400 farklı cemaat içerdiğini ve bu kiliselerde liturjik dilin İngilizce olduğunu hususiyetle belirtmektedir.

Tarihsel Arka Plan

Daha önce tartışıldığı gibi, kesin istatistiksel verilere dayanmamakla birlikte, Kuzey Amerika ve Kanada'daki Ortodoks Kilisesi'nin birkaç milyon inanana sahip olduğu söylenebilir (Fitzgerald, 2010). Piskoposlar ve piskopos olmayı hedefleyenler dışında, din görevlilerinin çoğunluğu dinî görevlerini Ortodoks kuralları ve normları çerçevesinde yerine getirmektedir.

Ortodoks Kilisesi, inanç beyanında belirtildiği üzere, kutsal, evrensel, apostolik (havarilere dayanan) ve eski bir kilisedir ve kurucusu Mesih'e bağlıdır. Amerikan Ortodoks Kilisesi, özellikle Yirminci yüzyılın başlarında, Doğu Avrupa ve Doğu Akdeniz'den (Arnavutlar, Bulgarlar, Karpat-Ruslar, Ruslar, Yunanlar, Romenler, Sırp, Suriyeliler ve Ukraynalılar) bölgeye yapılan büyük ölçekli göç nedeniyle ortaya çıkan daha yeni kiliselerden biri olarak anlaşılmalıdır. Bu gruplar arasında, Rus ve Yunan nüfusları cemaatlerin ve üyelerin çoğunluğunu oluşturmaktadır. Yine,

inanancının önemli bir kısmı -muhtemelen yaklaşık onda biri- on altıncı yüzyılın sonlarında Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nda siyasi baskıya maruz kalmış, Katolikliği benimsemiş ve On dokuzuncu yüzyılın sonlarında Amerika'ya yerleşerek Ortodoksluk'a geçmiş bireylerden oluşmaktadır.

Ortodoks Kilisesi tarihçisi Stylianopoulos'a (1970) göre, Amerika'daki Ortodoks topluluğunun karşılaştığı zorluklar üç ana başlıkta özetlenebilir. Birincisi, Amerikan Ortodoks Kilisesi, ortak dinî inanç ve eski liturjik geleneğe bağlı etnik gruplar ve azınlıkların bir araya geldiği bir topluluk olarak ortaya çıkmaktadır. Örneğin, her Pazar tüm Ortodokslarda kutlanan Aziz John Chrysostom'un İlahi Liturjisi ve tarihî köklere sahip Nicaea-Konstantinopolis İnanç Bildirgesi [3], liturjik hizmetlerin temel unsurlarındandır. Liturjik dil tarihsel olarak mecazi ifadeler içermekte olup günümüzde İngilizce hâkimdir. 1960'lardan itibaren ibadetlerde iki dilli uygulama yeni bir önem kazanmış ve üçüncü ve dördüncü kuşak Ortodoks üyelerine dinî içeriğin aktarılmasını sağlamak için İngilizceyi teşvik etmiştir. Teologlar ve kilise mensupları, modern liturjinin sembolik yapısının anlaşılması ve bunun çağdaş Amerikan Ortodoks toplumuna olan etkisi açısından dilin önemini geniş ölçüde kabul etmektedir (Stylianopoulos, 1970, s. 41-48).

İkinci önemli zorluk, kilise yetkisi ve yargı alanıyla ilgili çözülmemiş konulardır. Amerikan Ortodoks Kilisesi içindeki yetki sistemi, merkezi kilise ile resmî olarak tanınmayan bazı Ortodoks yargı bölgeleri arasında gerilimler ile karakterizedir. Örneğin, Rus Kilisesi'nin üçüncü bir yargı alanı ilanı birçok otorite tarafından oldukça sorunlu olarak görülmektedir. Ortodoks Kilisesi, Mesih'in mistik bedeni olarak benzersiz meşruiyet taşıdığı kabul edilen bir yapıdır. Ayrıca, özerklik (otosefali) ve idari bağımsızlık ilkeleri Ortodokslukta uzun süredir var olan geleneklerdir ve inanç birliği, merkezileşmeye değil, doktrinsel ve sakramental bütünlüğe dayanmalıdır. Bu nedenle yetki sorunları Ortodoks kanonik geleneği ile uyumlu olmalıdır.

Üçüncü önemli konu milliyetçiliktir. Tüm Ortodokslar Doğu Hristiyanlığının derin köklerini ve mirasını tanımakla birlikte, birçok etnik grup, etnik kimliklerine bağlı geleneklere bağlılıklarını sürdürmektedir. Milliyetçilik, din ile bir ulus yaratan dinamiklerin entegrasyonu olarak tanımlanır ve kiliseye yaklaşık bir yüzyıl önce girmiştir. Oysa Ortodokslukta özerklik (otosefali) kavramı, kilisenin ulusal veya dilsel kimlik yerine yerellikten bağımsız olarak tanımlanması gerektiği ilkesine dayanmaktadır; aşırı milliyetçi hareketler ve etnik ayrımcılık Ortodoks ruhunu zedelemekte ve Amerikan Ortodoks Kilisesi'ndeki her kilisenin öncelikle kendi etnik cemaatine hizmet ettiği gözlemlenebilir bir gerçektir (Stylianopoulos, 1970, s. 41-48).

Stylianopoulos'a göre, 1960'larda artan etnik aidiyet eğilimlerine rağmen, Amerikan Ortodoksluğu, ortak bir geleceğe yönelik anlamlı bir toplumsal farkındalık geliştirme potansiyeline sahiptir. Yunan Ortodoks Kuzey ve Güney Amerika Başpiskoposluğu başkanı Başpiskopos Iakovos'un girişimiyle, on yıl gibi kısa bir sürede Ortodoks Episkopal Konseyi kurulmuştur. Amerika'daki Ortodoks Piskoposlar Daimî Konferansı, Ortodoks cemaatleri arasında iletişim için bir koordinasyon merkezi ve gelecekteki gelişmeler için önemli bir eylem platformu hâline gelmiştir. Bu tür organizasyonlar, zorlukları ele almak, birleşik bir teolojik cephe oluşturmak ve etnikler arası gençlik örgütleri kurmak gibi önemli adımlar atmaya da hedeflemektedir. Bu durum, üçüncü kuşak etnik entegrasyon çabalarının çarpıcı bir örneğini oluşturmaktadır. Amerikan Ortodoks diasporasının, Amerikan Ortodoksluğu'nun Doğu Hristiyanlığı ile olan hayati bağlarını yansıttığı ve Amerikan kültürü ile etkileşim içinde olan ikili kültürlü bir Ortodoks yaşam tarzını somutlaştırdığı ileri sürülebilir. Bununla birlikte, kilise içinde küresel aktörler ve karşıt unsurlar arasında tarihsel, stratejik ve çok katmanlı bir karşı karşıya gelme durumu devam etmektedir.

Rus Teologlarının Amerikan Ortodoks Kilisesi'nin Özünü Üzerine Görüşleri

Çağdaş din çalışmalarında kilise, yalnızca doktrinsel veya ritüel bir yapı olarak değil, aynı zamanda çok işlevli bir kültürel kurum olarak ele alınmaktadır. Bu bağlamda Amerikan Ortodoks Kilisesi, Doğu Hristiyanlığının kutsal geleneklerinin Amerikan toplumunun kültürel matrisiyle

diyalog hâlinde olduğu hem mekânsal hem de kültürel bir olgu olarak işlev görmektedir. Kültürel boyutun derinlemesine incelenmesi, Ortodoksluk'a yalnızca bir din olarak değil, aynı zamanda kültürel sembolleri, hafızayı ve kimliği aktaran bir araç olarak yaklaşmamıza olanak tanımaktadır. Amerikan bağlamında Ortodoksluk'un sembolizmi, kültürel kodların güçlü bir taşıyıcısı işlevi görmektedir. Liturjik ayinler, ikonografi, kilise mimarisi, müzik ve Kilise Slavcası/Yunanca kelime hazinesi, kültürel hafıza ve aşkın estetiğin unsurlarını oluşturmaktadır (Nozdrina, 2014, s. 46–57).

Ortodoksluk'un yarıtonomik bir kültürel sistem olarak analizinde, Nozdrina'nın "The Semiotic Aspect of Orthodox Worship" (2014) adlı çalışması özellikle değerli olup, Ortodoks ibadetini görsel, müziksel ve dilsel işaret sistemlerinden oluşan bütünleşik bir yapı olarak ele almaktadır. Yazar, ikonografi, liturjik ilahiler ve Kilise Slavcası'nın, kutsallık atmosferi oluşturan birleşik bir göstergebilimsel alanın parçaları olarak etkileşime girdiğini vurgulamaktadır.

Bu konu, Prilutskii tarafından "The Structural-Semiotic Significance of Ritual and the Problem of Meaning Transformation" adlı çalışmada daha da detaylandırılmıştır; yazar, ritüel komplekslerinin nasıl istikrarlı bir sembolik gerçeklik biçimlendirdiğini göstermektedir (Prilutskii, 2014, s. 109–122). Dinî ritüel, yalnızca kutsal eylemlerin tekrarı değil, bağlama ve çevreye göre değişebilen karmaşık ideolojik ve anlam yapısına sahip dinamik bir sistemdir. Bu durum, Amerikan çokkültürlülüğü bağlamında özellikle önemlidir.

Lur'ye, Ortodoks geleneğinin kültürel perspektiften antropolojik yorumunu sunarken kültürü ruhun bir işlevi, insanın dünyaya uyum sağlama aracı ve hem bilinçli hem de derin anlamları kapsayan bir semboller sistemi olarak değerlendirmektedir (Lur'ye, 2020, s. 122–139). Bu anlayış, Amerikan Ortodoks Kilisesi'nin kültürel rolünün, koruma ve kimlik açısından sembolik bir alan olarak daha derinlemesine takdir edilmesine olanak tanımaktadır. Buna karşılık Kitarioglo, Ortodoks kültürünü daha geniş kültürel sistem içinde morfolojik bir birim olarak görmeyi ve diğer kültürel alt sistemlerle yapısal bağlantısını öne sürmektedir (Kitarioglo, 2012, s. 198–203). Kilise Slavcası, bağımsız bir göstergebilimsel bileşen olarak iletişimsel ve kültürel işleviyle Ortodoks geleneğinin kutsal alanının şekillenmesinde özel bir yere sahiptir. I.A. Seregina'nın çalışmasında da gösterildiği üzere, liturjinin dili olarak Kilise Slavcası, Rus toplumu tarafından dinî ve edebî gelenekle derinlemesine bağlantılı olarak algılanmakta, aynı zamanda günlük yaşam için yabancı ve uzak kalmaktadır (Seregina, 2016, s. 145–153). On dokuzuncu yüzyılın sanatsal ve pedagojik uygulamalarında, Kilise Slavcası'nın gramer ve sözdizimi, dini hafızayı uyandıran ve sonsuz olana ait olma duygusunu artıran kodlar olarak işlev görmüştür. Aynı dilde seslendirilmiş liturjik ilahilerle etkileşim ve akustik boyutun eklenmesi, her ögenin sembolik zenginliğe sahip olduğu çok duyulu ve çok anlamlı bir alan yaratmaktadır. Böylece Kilise Slavcası ve kilise müziği, Ortodoks kutsal mekânının yapısal ve anlamsal mimarisini tanımlayan birbirine bağlı göstergebilimsel sistemler olarak işlev görmektedir.

Ortodoks ritüelleri, özellikle diaspora toplulukları bağlamında, kültürel hafızanın korunması ve aktarılmasında temel bir rol oynamaktadır. Smolina'ya (2020) göre, Ortodoks geleneğinde geçmişin hafızası yalnızca tarihi olayların temsili değil, liturjik hizmetler, takvim kutlamaları, anma ayinleri ve ikonografi döngüsüne gömülü kutsal bir çeşitlenme arz etmektedir (Smolina, 2020, s. 99–109). Kutsal tarihsel olayların ritüel yeniden canlandırılması ve şehitlerin hatırlanması yoluyla kilise yalnızca ruhsal değil, kültürel sürekliliği de sağlamakta ve kolektif kimlik duygusunu güçlendirmektedir. Göç ve anavatan bağının kaybı koşullarında, dinî uygulamalar kimliğin desteklenmesi ve kültürel boşlukların doldurulmasında önemli bir işlev görmektedir. Böylece diaspora Ortodoks Kilisesi, değerlerin, anlatıların ve sembollerin nesiller boyu aktarılmasını sağlayan ve tarihsel anavatanla bağlantıyı sürdüren bir "hafıza aracı" olarak işlev görmektedir.

Vinokurov, Alaska'daki Ortodoks misyonunun benzersizliğini vurgulayarak bunun bir sömürgeleştirme eylemi değil, kültürel bir diyalog biçimi olduğunu belirtmektedir. Aziz Innocent Veniaminov çalışmalarına dikkat çeken yazar, onun yalnızca Hristiyanlığı öğretmekle kalmayıp,

aynı zamanda yerel Hristiyan kimliğinin oluşumu için temel attığını ifade etmektedir. Böylece Ortodoksluk, bölgenin etnokültürel peyzajının ayrılmaz bir parçası hâle gelmiştir (Samsonova, 2019, s. 73). Yazar ayrıca Alaska'daki Ortodoks yaşamının kurumsallaşmasını, cemaatlerin kurulması, liturjik metinlerin çevrilmesi ve ilahiyat okullarının açılmasıyla ele almaktadır. Alaska'nın Amerika Birleşik Devletleri'ne satılmasından sonra, misyon için devlet desteğinin kaybına rağmen, yerel katılım ve etno-dinî adaptasyon sayesinde direncini koruduğu belirtilmektedir. Bu unsurlar, kültürel dönüşüm bağlamında Ortodoksluk'un sürekliliğinin teolojik değerlendirilmesi açısından önemlidir (Samsonova, 2019, s. 70–76).

On sekizinci ve on dokuzuncu yüzyıllarda, Rus Amerika olarak bilinen bölgede, özellikle Alaska'da, Ortodoks misyonerlik faaliyetlerinin doğası ve özgünlüğünü ortaya koyan çok sayıda detaylı tarihsel ve teolojik çalışma yapılmıştır. Bu eserler, Rus Ortodoks Kilisesi'nin bu bölgedeki misyon paradigmasının, özellikle Protestan misyonları gibi Batı koloniyal modeliyle karşılaştırıldığında, zorlayıcı asimilasyona değil, yerel halkla saygılı kültürel etkileşime dayandığını vurgulamaktadır. Bu yayınlarda merkezi figür, tipik bir sömürgeci gibi davranmak yerine, yerel halkla kendi dillerinde iletişim kurmayı, geleneklerini ve değerlerini anlamayı ve Hristiyan öğretilerini onların zihniyetine uyarlamayı amaçlayan Aziz Innocent'tir.

Bulgular ayrıca Ortodoks misyonunun “inkarnasyonel teoloji” biçiminde geliştiğini göstermektedir. Bu yaklaşımda birincil görev yalnızca Hristiyan doktrininin yayılması değil, aynı zamanda yerel Hristiyan kimliğinin oluşturulmasıdır. Misyonerler yalnızca kiliseler değil, aynı zamanda okullar, sağlık merkezleri ve kütüphaneler kurarak entegre bir kilise–sosyal altyapı yaratmışlardır. Bu tesisler, Rus Amerika'nın “dinî mekânı”nın tartışılması için temel oluşturmakta ve kültürel çeşitlilik bağlamında Ortodoks varlığının ayırt edici bir biçimini temsil etmektedir. Rus Kilisesi tarafından Rus Amerika'da önerilen model, kanonik geleneğe bağlılığı pastoral uygulamalarda esneklikle birleştiren bir kültürel Ortodoksluk modeli olarak anlaşılabilir.

Neredeyse tüm Rus yayınları, Rus Ortodoks Kilisesi'nin manevi mirasının bölgenin kültürel hafızasına derinlemesine kök saldıığını vurgulamaktadır. Bu çalışmalara göre, New England'daki Puritan Protestanları veya California'daki İspanyol misyonlarından farklı olarak, Rus yayılımı şiddete değil, sosyal ve ekonomik iş birliği ile misyoner eğitime dayanmıştır. Bu bağlamda, Rus Ortodoks Kilisesi bir asimilasyon aracı olarak değil, Hristiyan dünyasının ve kültürel diyalogun temsilcisi olarak işlev görmüştür. Siyasi kontrolünü Alaska üzerinde kaybettikten sonra bile, Rusya, Ortodoks geleneği aracılığıyla bölgedeki sembolik ve manevi varlığını sürdürmeye devam etmiş, bu durum yerel halk tarafından saygı ile muhafaza edilen hafıza ile kanıtlanmaktadır. Makale, Ortodoks misyonunun Amerika'da medeniyetin gelişimine Rusya'nın katkısının ayrılmaz bir parçası olarak değerlendirilmesi gerektiğini ileri sürmektedir (Petrov & Komarov, 2014, s. 129–145).

1960'lardan itibaren Amerikan Ortodoks Kilisesi, ekümenik etkileşimlerde giderek daha görünür bir aktör olarak konumlanmış, çoğulcu dinî ortamın karmaşıklıklarını müzakere ederken doktrinsel ve liturjik sürekliliği korumaya çalışmıştır. 1948'de Dünya Kiliseler Konseyi'nin kurulması, farklı Hristiyan gelenekleri arasında sürdürülebilir diyalog, karşılıklı tanıma ve iş birliği girişimlerini kolaylaştıran ulusötesi bir kurumsal çerçeve sunmuş ve Ortodoks Kilisesi'ne küresel ekümenik söylem içinde teolojik ve liturjik perspektiflerini ifade edebileceği stratejik bir platform sağlamıştır. Amerikan bağlamında, bu katılım yalnızca resmî kurumsal mekanizmaları aşmış, Ulusal Kiliseler Konseyi ile iş birlikçi girişimlere ve Katolik ile Protestan mezheplerle sürdürülen etkileşimlere kadar uzanmıştır. Bu katılım, tarihî Ortodoks geleneklerine sadakati, mezhepler arası ve kültürler arası zorunluluklara yanıt verebilir hâle getirme amacına yönelik bilinçli bir kilise stratejisini yansıtmaktadır. Böylece kilise, dinî süreklilik ile adaptasyon arasında etkili bir aracılık kapasitesine sahip olduğunu göstermektedir.

Ortodoks ekleziyolojisinin belirgin özelliklerinden biri olan ruhban ile halk arasındaki zayıf ayrım, ekümenik faaliyetlere katılımcı ve bütünleştirici yaklaşımları kolaylaştırmıştır. Yerel

topluluklar, teolojik diyalog, liturjik eğitim ve pastoral iş birliğinde aktif şekilde yer almış, böylece ekümenik girişimlerin yalnızca hiyerarşik veya soyut kurumsal gündemlerle sınırlı kalmasını engellemişlerdir. Yerel pratiğin ve geniş eklezyal stratejinin etkileşimi, Amerikan Ortodoksluğu'nun özgün niteliğini vurgulamaktadır. Liturjik ve manevi mirasının bütünlüğünü korurken diğer Hristiyan geleneklerine diyalojik bir tutum geliştirebilmektedir. Bu bağlamda Amerikan Ortodoks Kilisesi, yalnızca tarihî, dinî pratiğin bir deposu değil, kimliğini, otoritesini ve geçerliliğini çoklu mezhepsel ve kültürel bağlamlarda müzakere edebilen dinamik bir muhatap olarak işlev görmektedir.

Moskova Patrikhanesi, Amerikan Rus Ortodoks Kilisesi'nin kurumsal gelişiminde merkezi ve belirleyici bir rol oynamış hem kültürel hem de idari özerkliğin pekiştirilmesini kolaylaştırmış ve tarihî mirasın korunması ile yerel adaptasyon talepleri arasındaki karmaşık etkileşimi etkin şekilde aracılık etmiştir. 1917 Ekim Devrimi sonrasında Amerikan Kilisesi, geçici özerklik döneminde önemli politik ve sosyal dönüşümlerle karşılaşmış, bu süreçte organizasyonel yapıları güçlendirmiş ve Amerikan dinî ortamında belirgin bir varlık oluşturmuştur. Moskova Patrikhanesi'nin 1969'daki tam bağımsızlık resmî tanınması, idari özerkliğin güvence altına alınması açısından dönüm noktası olmuş ve yerel Ortodoks topluluklarının etnik, kültürel ve dinî kimliğini korumuştur. Aynı zamanda Patrikhanenin diğer Ortodoks yargı bölgeleri ile Katolik ve Anglikan kurumlarıyla proaktif ekümenik diyalogu, Kilisenin Ortodoks teolojik ve liturjik geleneklerini koruyucu bir rol üstlenirken aynı zamanda mezhepler arası ve ulusötesi dinî iş birliğine aktif olarak katılabileceği stratejik bir vizyonu ortaya koymaktadır. Bu gelişmeler topluca, Amerikan Ortodoks Kilisesi'nin çoğulcu çevrelerde tutarlı, dayanıklı ve bağlama duyarlı bir dini kimlik sürdürebilme kapasitesine sahip olduğunu göstermekte, kurumsal özerklik, kültürel süreklilik ve ekümenik açıklığın, diaspora eklezyal topluluklarının yaşamı ve canlılığı için birbirini güçlendiren boyutlar olarak işlediğini ortaya koymaktadır.

Çağdaş din çalışmalarına yönelik yaklaşımlar, Ortodoks Kilisesi'ni yalnızca doktrinsel veya ritüel bir kurum olarak değil, karmaşık, çok işlevli bir kültürel varlık olarak kavramaktadır. Amerikan bağlamında Ortodoks Kilisesi, Doğu Hristiyanlığının kutsal geleneklerinin daha geniş sosyo-kültürel çevre ile dinamik etkileşim içinde bulunduğu mekânsal ve kültürel bir olgu olarak faaliyet göstermektedir. Liturjik ritüeller, ikonografi, kilise mimarisi, müziksel biçimler ve Kilise Slavcası ile Yunanca'nın liturjik kullanımı, kolektif hafıza, dini kimlik ve estetik deneyimi nesiller boyu ileten bütünlük göstergebilimsel sistemler oluşturarak sosyal bağlılık ve toplumsal sürekliliği teşvik etmektedir. Diaspora topluluklarında ritüel uygulamalar -kutsal olayların yeniden canlandırılması, şehitlerin anılması ve liturjik döngülerin uygulanması- kültürel hafızanın korunması ve aktarılması mekanizmaları olarak işlev görmektedir, Kilise'yi göç ve kültürel dönüşüm bağlamında tarihsel anavatanla bağlantıyı sürdüren bir "hafıza aracı" konumuna getirmektedir.

Alaska'daki Ortodoks misyonu, bir sömürgeci dayatma yerine kültürel etkileşim modelini örneklemektedir. Misyonerler, Hristiyan öğretilerini yerel dil ve kültürel çerçevelerle bütünleştirmiş, kiliseler, okullar ve sosyal kurumlar kurarak yerel Hristiyan kimliğinin gelişimini desteklemiştir. Yirminci yüzyılın ortalarından itibaren Amerikan Ortodoks Kilisesi hem ulusötesi hem de yerel düzeyde ekümenik diyaloga aktif olarak katılmış, çoğulcu dini ortamın zorluklarını müzakere ederken doktrinsel ve liturjik sürekliliğe bağlı kalmıştır. Moskova Patrikhanesi, Kilise'nin kurumsal pekişmesini yönlendirmede ve 1969'da idari özerklik sağlamada kritik rol oynamış, Ortodoks teolojik ve liturjik geleneklerinin korunması ile yerel topluluklardaki etnik, dilsel ve kültürel çeşitliliğin uyumunu dikkatle dengelemiştir. Toplu olarak bu gelişmeler, Amerikan Ortodoks Kilisesi'nin liturjik ve doktrinsel sürekliliği sürdürebilme, kültürel hafızayı güçlendirme ve çoğulcu sosyal çevrelerle yapıcı şekilde etkileşim kurma kapasitesine sahip olduğunu, böylece diaspora bağlamında Ortodoks topluluklarının bütünleştirici ve uyum sağlayıcı potansiyelini sergilediğini göstermektedir.

Sonuç

Amerikan Ortodoks Kilisesi üzerine yapılan çalışmalar, bu kurumun yalnızca bir dinî varlık olarak değil, aynı zamanda göç, kültürel uyum ve kimlik oluşumunun kesişim noktasında konumlanmış dinamik bir toplumsal aktör olarak işlev gördüğünü ortaya koymaktadır. On sekizinci yüzyılda Rus misyonierlerin Alaska'ya gelişiyle başlayan süreçten yirminci yüzyılın başlarında etnik olarak çeşitlenmiş piskoposlukların kurulmasına kadar Kilise, göç, çokkültürlülük ve dilsel çeşitlilik gibi çok boyutlu zorluklarla sürekli olarak başa çıkmıştır. Aleutlar da dahil olmak üzere yerli halklar ve Doğu Avrupa ile Orta Doğu'dan gelen göçmen topluluklar, karmaşık ve çok etnikli bir Ortodoks topluluğunun gelişimine belirleyici katkıda bulunmuştur. Başlangıçta Kilise Slavcası, Yunanca ve diğer dillerde yürütülen liturjik uygulamalar, zamanla İngilizceyi de içerecek şekilde uyarlanmış, böylece ardışık kuşaklar için erişilebilirlik sağlanırken doktrinsel ve sakramental süreklilik korunmuştur.

Moskova Patrikhanesi, Amerikan Rus Ortodoks Kilisesi'nin idari özerkliğinin ve eklezial örgütlenmesinin şekillenmesinde kritik bir rol oynamış ve 1969'da otosefalliğini resmî olarak tanınmasıyla sonuçlanmış, aynı zamanda diğer Ortodoks, Katolik ve Anglikan kurumlarla ekümenik diyalog aracılığıyla teolojik katılım ve iş birliği girişimlerini teşvik etmiştir. Kilise içindeki liturjik ve ritüel uygulamalar yalnızca dinî bağlılığın ifadesi olarak değil, aynı zamanda kimlik inşası ve kültürel hafızanın korunması araçları olarak işlev görmüş; bu durum, kurumun hem ibadet mekânı hem de kültürel miras taşıyıcısı olarak konumlanmasını sağlamıştır. Tam bağımsızlığın elde edilmesi, yerel toplulukların Amerikan toplumunun çoğulcu bağlamında kimliklerini müzakere etmelerine olanak sağlamış, etnik ve dinî gelenekleri korurken toplumsal uyumu ve aidiyet duygusunu güçlendirmiştir. Günümüzde Amerikan Ortodoks Kilisesi, liturji, dil uyarlaması ve cemaat örgütlenmesinin karşılıklı etkileşimi yoluyla hem toplumsal hem de dinî sürekliliği pekiştiren diaspora deneyiminin örneğini sunmaktadır. Kilisenin ekümenik diyalog ve daha geniş toplumsal etkileşimlere proaktif katılımı, tarihî geleneklere sadakati çağdaş kültürel ve sosyal gerekliliklere yanıt verebilir bir şekilde yorumlama kapasitesini ortaya koymaktadır. Bu bağlamda, Amerikan Ortodoks Kilisesi'nin tarihsel seyri, kurumsal özerklik, kültürel süreklilik ve ekümenik açıklığın birbirini karşılıklı olarak güçlendiren boyutlar olarak işlev gördüğünü göstermekte, diaspora bağlamında topluluk kimliğinin ve dinî mirasın sürdürülmesinde Kilise'nin merkezi rolünü vurgulamaktadır.

Son Notlar

[1] “Aleut” kelimesi “kıyı sakini” anlamına gelmektedir. Menovshchikov'a göre, bu isim Aleut dilinde “topluluk” anlamına gelen allíthuh kelimesinden türetilmiştir. Aleutların bu bölgedeki ilk yerleşimi, Amerika ile Asya arasında bir kara bağlantısının olduğu döneme, yani en geç 10–12 bin yıl öncesine dayanmaktadır (Menovshchikov, 1968).

[2] Otosefali, bir kilisenin kendi başına, dış otoriteye bağlı olmadan yönetilmesi ve liderini seçebilmesi durumu.

[3] “Nicaea-Konstantinopolis” genellikle kısa biçimde İman İtirafı'na (Creed) referans yapmak için kullanılır. Bu Creed, Hristiyan inancının temel taşlarından biridir ve Üçleme (Baba, Oğul, Kutsal Ruh) doktrini açıklar.

References

- Alfonsky, G. (1994). *A history of the Orthodox Church in America 1917–1934*. St. Herman's Theological Seminary Press.
- Fitzgerald, T. (2010). *Religion and the secular state in North America*. Cambridge University Press.
- Hapgood, I. (1907). *Service book of the holy Orthodox-Catholic apostolic (Greco-Russian) church*. Mifflin and Company.
- Kitarioglo. (2012). Pravoslavnaya kul'tura kak odna iz morfologičeskikh edinic celostnoy sistemy kul'tury. *Filosofiya i Sociologiya*, 1, 198-203.
- Kitroeff. (2020). *The Greek Orthodox Church in America*. Cornell University.
- Lur'ye. (2020). K formirovaniyu pravoslavnoy kul'turologii: pervye opyty. *Sibirskij Antropologičeskij Žurnal*, 4/2 (6), 122-139. <https://doi.org/10.31804/2542-1816-2020-4-2-120-137>.
- Menovshchikov, G. A. (1968). "The Aleut Language". In P. Y. Skorik (Ed.), *Languages of peoples of the USSR: Mongol, Manchu-Tungus and Paleoasiatic languages* (Vol. 5, pp. 386–406). Leningrad: Nauka.
- Nozdrina. (2014). Semiotičeskij aspekt pravoslavnogo bogosluženiya. *Vestnik MGLU*, 18/704, 46-57.
- Orthodox Church in America. (n.d.). *Introduction. Orthodox Christians in North America*. <https://www.oca.org/history-archives/orthodox-christians-na/introduction>
- Petrov & Komarov. (2014). Istoričeskie tradicii razvitiya russkoj pravoslavnoj cerkvi na aljaske i aleutskikh ostrovakh. *Vestnik MGLU*, 23/709, 129-145.
- Prilutski. (2014). Strukturno-semiotičeskoe značenie rituala i problema transformacii smyslov. *Vestnik Pravoslavnogo Svyato-Tikhonovskogo gumanitarnogo universiteta / Seriya I: Bogoslovie–Filosofiya* 4/54, 109-122.
- Samsonova. (2019). Mikhail Zinov'evič Vinokurov ob istorii Russkoy Pravoslavnoj Cerkvi na Aljaske. *Materialy Vserossijskoj naučno-praktičeskoj konferencii Sud'by pravoslavnykh obščin v sovetskoj Rossii (1917–1945 gg.)* 6, 70-76.
- Seregina. (2016). "Znakomyj neznakomets: cerkovnoslovyanskij yazyk i russkoe obshchestvo XIX veka". In *Russkij yazyk: istoriya, dialekty, sovremennost'* (Vypusk XV) (pp. 145-153). Moskva.
- Smolina. (2020). Vospriyatie proshlogo i kul'turnaya pamyat' v ortodoksal'noy khristianskoy tradicii. In *Contemporary religious changes from desecularization to postsecularization* (ed. Todorović, Blagojević, Đorđević). (pp. 99-109). Niš and Belgrade.
- Stokoe, M. & Kishkovsky, L. (1995). *Orthodox Christians in North America (1784-1994)*. OCPC-Orthodox Christian Publications Center.
- Stylianopoulos, T. (1970). The Orthodox Church in America. *The Annals of the American Academy of Political and Social Sciences*, 387/1, 41-48. <https://doi.org/10.1177/000271627038700106>.

ETHICAL DECLARATIONS**Research and Publication Ethics**

I declare that this article is an original work and was prepared in accordance with the principles of scientific research and publication ethics. The article has not been published elsewhere and is not currently under review by another journal.

All sources used in the study have been cited in accordance with academic standards. I declare that the study does not contain plagiarism, fabrication, falsification, or manipulation of data, and that the research findings have been presented in accordance with the principles of scientific integrity.

Author Contributions

The author single-handedly designed, conducted, and analyzed the study and prepared the report for this article. I have reviewed and approved the final version of the article and agreed to its publication.

Conflict of Interest

I declare that there is no conflict of interest regarding the publication of this manuscript.

Funding

This research did not receive any specific grant, financial support, or funding from any public, commercial, or non-profit funding agencies.

Artificial Intelligence (AI) Usage Disclosure

During the preparation of this manuscript, artificial intelligence tools may have been used solely for limited purposes such as language editing, translation assistance, and stylistic improvement. Any AI-assisted translations or language corrections were carefully reviewed and verified by the author. Artificial intelligence tools were not used to generate the core scientific content, research design, analysis, or scholarly conclusions. All academic responsibility for the content of the manuscript rests entirely with the author.

Copyright and Permissions

I confirm that all necessary permissions for copyrighted materials have been obtained where required and that the manuscript does not violate any intellectual property rights.

Author Approval

I confirm that they have read and approved the final version of the manuscript and consent to its submission and publication.

ETİK BEYANLAR**Araştırma ve Yayın Etiği**

Bu makalenin özgün bir çalışma olduğunu ve bilimsel araştırma ve yayın etiği ilkelerine uygun olarak hazırlandığını beyan ederim. Makale daha önce herhangi bir yerde yayımlanmamış olup başka bir dergide değerlendirme sürecinde değildir.

Çalışmada kullanılan tüm kaynaklar akademik kurallara uygun biçimde atıf lanmıştır. Çalışmanın intihal, veri uydurma, veri tahrifi veya manipölasyon içermediğini; araştırma bulgularının bilimsel dürüstlük ilkelerine uygun şekilde sunulduğunu beyan ederim.

Yazar Katkısı

Çalışmanın tasarlanması, yürütülmesi, analizi ve makalenin raporlama aşamasını tek başına yürütmüştür. Makalenin son hâlini okuyup onayladım ve yayımlanmasını kabul ettim.

Çıkar Çatışması

Bu makalenin yayımlanmasına ilişkin herhangi bir çıkar çatışması bulunmadığını beyan ederim.

Finansal Destek

Bu araştırma herhangi bir kamu kurumu, ticari kuruluş veya kâr amacı gütmeyen kuruluş tarafından finansal olarak desteklenmemiştir.

Yapay Zekâ Kullanım Beyanı

Makalenin hazırlanması sürecinde yapay zekâ araçlarından yalnızca dil düzenleme, çeviri desteği ve anlatım iyileştirmesi amacıyla sınırlı ölçüde yararlanılmıştır. Yapay zekâ araçları tarafından yapılan çeviri ve dil düzenlemeleri tarafımdan dikkatle kontrol edilmiştir. Yapay zekâ araçları çalışmanın bilimsel içeriğinin, araştırma tasarımının, analizlerinin veya akademik sonuçlarının oluşturulmasında kullanılmamıştır. Makalenin içeriğine ilişkin tüm akademik sorumluluk bana aittir.

Telif Hakları ve İzinler

Telif hakkı gerektiren materyaller kullanılmışsa gerekli izinlerin alındığını ve çalışmanın herhangi bir fikrî mülkiyet hakkını ihlal etmediğini beyan ederim.

Yazar Onayı

Makalenin son hâlini okudum, onayladım ve yayımlanmasını kabul ettiğimi beyan ederim.

Authors' Contribution Statement / Yazarların Katkı Oranı Beyanı

The researchers' contribution statement is as follows / Araştırmacıların katkı oranı beyanı şu şekildedir:

First author / 1. Yazar %40,
Second author / 2. Yazar %20.
Third author / 3. Yazar %20.
Fourth author / 4. Yazar %20.